

அத்தியாயம் 8

அன்னம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜானாத்

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம்: அன்னம்

கேவலாகோ பவதி கேவலாதீ: பகுத்துண்ணாதவன்
பாவத்தையே உண்பான்

मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः । सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य ।
नार्यमणं पुष्यति नो सखायं । केवलाधो भवति केवलादी ॥

அன்னத்தைத் தானம் செய்யாதவன் அன்னத்தை அடைவது வீணே. அங்கீரஸ ரிஷியான நான் கூறும் இது சத்தியம். இத்தகையவன் பெறும் அன்னம் வெறும் வீண் மட்டுமல்ல, அது அவனுக்கு மரணத்தைப் போன்றதே. அந்த அன்னத்திலிருந்து அவன் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதும் இல்லை. அல்லது தன் இல்லத்தின் வாயிலுக்கு வருகை தரும் அதிதிகள் மற்றும் நண்பர்கள், உறவினர்களுக்கு விருந்து அளிப்பதும் இல்லை. இவ்வாறு தான் மட்டுமே அன்னத்தை உண்ணும் அஞ்ஞானி நிச்சயம் பாவத்தையே உண்கிறான்¹.

ருக்வேதத்தின் பத்தாவது மண்டலத்தின் பத்தாவது அத்தியாயத்தின் பிக்ஷு சூக்தத்தில் ரிஷி பிக்ஷு ஆங்கீரஸர் இந்த வேத மந்திரத்தை விளக்கியுள்ளார். பிக்ஷு ஆங்கீரஸர் கூறியுள்ள 'கேவலாகோ பவதி கேவலாதீ', 'ஈயாமல் தனித்து உண்பவன் உண்ணுவது அன்னத்தை யல்ல, பாவத்தையே', என்னும் வேத வாக்கியம் பண்டைய பாரதீய இலக்கியம் அனைத்திலும் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள அன்னத்தைப்

¹ ருக்ஸம்ஹிதை 10.117.6, ப. 739

பகுத்துண்ணாதவன் பாவத்தையே உண்பான்

பற்றிய கோட்பாட்டின் மிகத் தெளிவான கூற்றாகும். தான் உணவு உண்பதற்கு முன் மற்றவர்களின் பசியை ஆற்றுவதே பாரதீய மரபில் அன்னத்தைப் பற்றிய மீற முடியாத கோட்பாடாகக் கருதப்படுகிறது. இந்தக் கோட்பாட்டை மீறத் துணிபவர்களுக்கு ஏற்படும் கதியைப் பற்றிய இந்தச் சுருக்கமான ஆனால் முழங்கும் சுருதி வாக்கியம் இவ் விஷயத்தில் எவ்வித ஐயப்பாட்டிற்கும் இடம் தருவதில்லை.

பிக்ஷு சூக்தத்தின் இந்த ஆறாவது மந்திரத்தில் அன்னத்தைப் பற்றிய மீறமுடியாத கட்டளையை மீறுபவர்களின் கதி மிகவும் ஆணித்தரமாகக் கூறப்பட்டுள்ளதெனினும் இந்த சூக்தத்தில் உள்ள ஒன்பது மந்திரங்களுமே இந்தக் கோட்பாட்டைப் பேணிப் போற்றாதவர்கள் அடையும் அதோகதியையே வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. முதலாவது மந்திரத்தில் ரிஷி கூறுவதாவது: 'தேவர்களால் வழங்கப் பட்டுள்ள இந்தப் பசியாவது மனிதர்களுக்கு மரணமே அன்றி வேறில்லை. பசியால் பீடிக்கப்பட்டவர்களுக்கு மட்டுமே இந்தப் பசி மரணத்தைப் போன்றதல்ல, அன்னத்தை அடைந்து தான் உண்பதற்கு முன்பு மற்றவர்களின் பசியை ஆற்றாதவர்களுக்கும் இது மரணத் திற்குச் சமானமானது'²:

न वा उ देवाः क्षुधमिद्धं ददुस्ताशितमुप गच्छन्ति मृत्यवः ।

அடுத்த மந்திரத்தில் ரிஷி இவ்வாறு கூறுகிறார்: 'எவன் தன் இல்லத் திற்கு வருகை தரும் அதிதியை அன்னம் முதலானவற்றால் நிறைவு செய்யாமல் திரும்ப அனுப்பி விடுகிறானோ அவனுடைய மனம் ஒருபோதும் அமைதி அடையாது; அவன் ஒருபொழுதும் ஆன்மீக சுகத்தை அடையவியலாது'³:

मर्दितारं न विन्दते ।

வேறொரு மந்திரத்தில் ரிஷி இவ்வாறு கூறுகிறார்: 'எந்த கிருகஸ்தன் தன்னை அண்டியுள்ளோர், தன் சுற்றத்தினர் மற்றும் நண்பர்களுக்கு உணவு முதலானவற்றை அளிக்கவில்லையோ, அத்தகைய கிருகஸ்தனின் இல்லத்தைத் துறந்து அவர்கள் வேறோர் இடத்தை நாட வேண்டும். இவ்வாறு பிருத்யர்களாலும் சுற்றம் சகாக்களாலும் கைவிடப்பட்ட அவ்விருப்பிடம் கிருகமன்று.' ஏனெனில் ஸாயணா

² ருக்ஸம்ஹிதை 10.117.1, ப. 737

³ ருக்ஸம்ஹிதை 10.117.2, ப. 737

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

சாரியர் இந்த மந்திரத்தைத் தம் உரையில் விளக்கியுள்ளவாறு, கிருகம் எனப்படுவது தன்னை அண்டியவர்களாலும் தன் நண்பர்கள், உறவினர்களாலும் நிறைந்திருப்பதேயாம்⁴ :

सदनं हि बन्धुभिः परिवृतम् ।

அன்னதேவதையின் நியமனம்

யஜுர்வேதத்தின் கிளையான கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்துடன் தொடர்புடைய தைத்திரீய பிராமணத்தில் அன்னத்தின் அபிமானி தேவதை தானே சிருஷ்டியின் மகத்துவத்தையும் அன்னத்தை உட்கொள்ளும் முன் மற்றவர்களுக்கு அதனை அளிக்க வேண்டிய மீற முடியாத நியமத்தையும் உபதேசித்துள்ளார். அன்னதேவதையின் உபதேச வரிகள் பெரும்பாலும் ருக்வேதத்தில் வரும் ரிஷி பிக்ஷு ஆங்கீரஸரின் உபதேச வரிகளையே எதிரொலிக்கின்றன. தைத்திரீய பிராமணத்தின் இரண்டாவது அஷ்டகத்தின் எட்டாவது பிரபாடகத்தின் எட்டாவது அனுவாகத்தில் நாம் அன்னதேவதை கீழ் உள்ளவாறு கூறுவதைக் கேட்கிறோம்⁵ :

अहमस्मि प्रथमजा ऋतस्य । पूर्वं देवेभ्यो अमृतस्य नाभिः ।

यो मा ददाति स इदेव माऽऽवाः । अहमन्नमन्नमदन्तमग्निं ॥

அன்னதேவதையாகிய நானே யக்ருத்தை முதலில் தோற்றுவிப்பவன்; எல்லாவற்றிற்கும் முன்பாக யக்ரும் என்னிலிருந்தே உண்டாகிறது. நானே சிருஷ்டியின் தொடக்கத்தில் தேவர்களுக்கு அமிர்த்தத்தின் மூலப்பொருளாகிறேன். என்னிடமிருந்தே தேவர்களுக்கு அமிர்தமானது கிடைக்கப் பெறுகிறது.

யார் என்னைத் தானம் செய்கிறார்களோ நிச்சயமாக அவர்களே என்னை அடைவார்கள். யார் என்னை மற்றவர்களுக்கு அளிக்காது தானே நுகர்கிறார்களோ அவர்களை நான் நாசம் செய்து விடுவேன். அன்னதேவதையான நான் அன்னதானம் செய்யாதவர்களை விழுங்கி விடுகிறேன்.

पूर्वमग्रेरपि दहत्यन्नम् । यत्तौ हाऽऽसाते अहमुत्तरेषु । व्यात्तमस्य

पशवः सुजम्भम् । पश्यन्ति धीराः प्रचरन्ति पाकाः ॥

⁴ ருக்ஸம்ஹிதை 10.117.4, ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் உரை, ப. 739

⁵ தைத்திரீய பிராமணம் 2.8.8.1-8, ப. 830-34

பகுத்துண்ணாதவன் பாவத்தையே உண்பான்

எவன் ஒருவன் மற்றவர்களுக்கு அளிக்காது தானே அன்னத்தை நுகர்கிறானோ அவன் உட்கொண்ட அன்னமானது ஜடராக்கினியால், அடிவயிற்றில் உள்ள ஜீரணம் ஆக்கும் அக்னியால், சமைக்கப்படுவதற்குள்ளாகவே, உண்டவனையே எரித்துவிடும். தான் உண்ணும் முன் மற்றவர்க்குப் படைக்கும் ஈவோன், மற்றவர்க்கு அளியாது தானே உண்ணும் ஈயான், இருவரும் முன் கூறப்பட்ட ஈவோனே சிறந்தவன். நான் அவனிடமே வாசம் செய்கிறேன். மற்றவர்க்கு அளிக்காது உண்ணும் ஈயாதவனோ ஒரு மிருகத்தைப் போன்றவன். இத்தகைய மனிதர்களை விழுங்குவதற்கென்றே கூரிய பற்களுடைய என் முகத்தின் தாடைகள் எப்பொழுதும் திறந்திருக்கின்றன. மற்றவர்களுக்கு உணவளித்த பிறகு தான் உண்ணும் புத்திமாண்கள் என்னுடைய இந்த இயல்பை நன்கு உணர்ந்தவர்கள்; ஏனைய மூடர்கள் மற்றவர்களுக்கு அன்னமிடாமல் தானே உண்ணும் இழித்தனத்தில் மூழ்கியுள்ளனர்.

जहाम्यन्यं न जहाम्यन्यम् । अहमन्नं वशमिच्चरामि ।

समानमर्थं पर्येमि भुञ्जत् । को मामन्नं मनुष्यो दयेत ॥

ஈத்துண்ணாதவரிடமிருந்து நான் விலகிச் சென்று விடுவேன். மாற்றாரின் பசியை ஆற்றிய பின் தன் பசி ஆற்றிக் கொள்பவர்களை விட்டு நான் என்றும் அகல மாட்டேன். அன்னதேவதையான நான் என்னுடையதேயான நியமத்தின்படியே செல்கிறேன். யாருக்கு அன்னதானமும் அன்ன நுகர்வும் ஒரே பொருள் கொண்டதாய் விளங்குகிறதோ அவர்களை நான் பேணிப் போற்றுகிறேன். அவர்களுக்கு நான் பெருமளவில் கிடைக்கப் பெறுவேன். யார் ஈயாது அன்னத்தை நுகர்கிறார்களோ அவர்கள் என்னை அடையார். ஈத்துண்ணாதவரை புறக்கணிக்கும் மற்றும் ஈவோருக்குப் பெருமளவில் கிடைக்கச் செய்யும் என்னுடைய இந்த நியமத்திலிருந்து, என்னை, அன்னதேவதையை, எந்த மனிதனால் அசைக்க முடியும்?

पराके अन्नं निहितं लोक एतत् । विश्वेर्देवैः पितृभिर्गुप्तमन्नम् ।

यदद्यते लुप्यते यत्परोप्यते । शततमी सा तनूर्मी बभूव ॥

இக லோகத்தில் தேவர்களுக்கும், பூதங்களுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், மனிதர்களுக்கும் எந்த அன்னம் அளிக்கப்படுகிறதோ அந்த

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

அன்னம் ஈந்தவருக்கென பாதுகாப்பாகச் சேமித்து வைக்கப்படுகிறது. உலகின் எல்லா தேவதைகளும் பித்ருக்களும் சேமிக்கப்படும் அந்த அன்னத்தைப் பாதுகாக்கின்றனர். மற்றவர்க்குத் தானமாக அளிக்கப்பட்ட அன்னம், நுகரப்பட்ட அன்னம் மற்றும் வீணாகக் கழிந்த அன்னம் என்று எல்லாவிதமான அன்னத்தின் அளவையும் சேர்த்தாலும் அது இவ்வுலகில் வியாபித்துள்ள அன்னத்தின் நூறில் ஒரு பங்குக்குக் கூட ஈடாகாது. நான் அன்ன தேவதை. இவ்வுலகில் தானமளிக்கப்பட்டதும், புசிக்கப்பட்டதும் மற்றும் வீணாக்கப்பட்டதுமான அன்னத்தின் முழு அளவை விட மிக அதிக அளவில் பரவியுள்ளேன். என்னுடைய மாகாத்மியம் அளவில்லாதது.

महान्तौ चरू सकृद्दुधेन पप्रौ । दिवश्च पृश्नि पृथिवीं च साकम् ।
तत्संपिबन्तो न मिनन्ति वेधसः । नैतद्भूयो भवति नो कनीयः ॥

எவ்வாறு நல்ல கறவை மாடுகள் மிகப் பெரிய பாத்திரங்களையும் வெகு விரைவில் பாலால் நிரப்புகின்றனவோ, அதைப் போலவே, தானம் செய்யப்பட்ட சிறு அளவிலான அன்னம் கூட இப்பூவுலகையும் தேவருலகையும் இரண்டையுமே அன்னத்தால் முழுமையாக்குகிறது. தேவர்கள், பூதங்கள், பித்ருக்கள் மற்றும் மனிதர்களைத் திருப்தி செய்த பிறகு, தான் அன்னத்தை உட்கொள்ளும் அறிவுடையோர், இவ்வாறு போஜனம் செய்யுங்கால் அவ்வன்னத்திற்கும் தனக்கும் எவ்விதமான கேடும் விளைவிப்பதில்லை. ஏனெனில், மாற்றாரைத் திருப்தி செய்த பின்னர் உண்ணப்படும் உணவானது குறைதலுறாது, மிகுதியையே அடையும். அளவில் பெருகிய இவ்வன்னம் பகுத்துண்ணும் அறிவுடையோரிடம் என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும். மேலும், இவ்வாறு நியமத்துடன் உண்ணப்பட்ட அன்னம் உண்போருக்கு ஒருபொழுதும் வயிற்றில் அஜீரணம் ஏற்படுத்தக் கூடிய பெரும் அளவினதாகவும் இருப்பதில்லை. அல்லது பசி ஆறாது நீடித்திருக்கும் அளவு குறைவளவினதாயும் இருப்பதில்லை. மற்றவர்களைத் திருப்தி செய்த பிறகு உண்ணும் நியமத்தைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுவோர் உண்ட அன்னம் எப்பொழுதும் இயல்பாகவே ஆரோக்கியகரமானதாக விளங்கும்.

अन्नं प्राणमन्नमपानमाहुः । अन्नं मृत्युं तमु जीवातुमाहुः ।

अन्नं ब्रह्माणो जरसं वदन्ति । अन्नमाहुः प्रजननं प्रजानाम् ॥

அன்னமே பிராணவாயு என்றும் அபானவாயு என்றும் கூறப்படுகிறது. அன்னத்தின்பலத்தாலேயே இவ்விரண்டும் இயக்கத்தைப் பெறுகின்றன. அன்னமே இறப்பிற்கும் வாழ்விற்கும் காரணமாகக் கூறப்படுகிறது. அன்னத்தாலேயே வாழ்க்கையும், கேடுற்ற அன்னத்தால் மரணமும் ஏற்படுகிறது. அன்னமே மூப்பிற்குக் காரணம் என்று ஆயுர்வேத வல்லுநர்கள் கூறுகிறார்கள். மேலும், அன்னமே சந்ததிகள் தோன்றுவதற்கும் காரணம் எனப்படுகிறது. ஆதலால் அன்னமே பிராணம் மற்றும் அன்னமே அபானம். அன்னமே வாழ்க்கை; அன்னமே மரணம். மேலும், அன்னமே மூப்பு; அன்னமே சந்ததிக்குக் காரணம்.

मोघमन्नं विन्दते अप्रचेताः । सत्यं ब्रवीमि वध इत्स तस्य ।

नार्यमणं पुष्यति नो सखायम् । केवलायो भवति केवलादी ॥

அன்னத்தைத் தானம் செய்யாதவன் அன்னத்தை அடைவது வீணே. அன்னதேவதையான நான் கூறும் இது சத்தியம் - இத்தகையவன் பெறும் அன்னம் வெறும் வீண் மட்டுமல்ல, அது அவனுக்கு மரணத்தைப் போன்றதே. அந்த அன்னத்திலிருந்து அவன் தேவர்களுக்கு அர்ப்பணம் செய்வதும் இல்லை. அல்லது தன் இல்லத்தின் வாயிலுக்கு வருகை தரும் அதிதிகள் மற்றும் நண்பர்கள், உறவினர்களுக்கு விருந்து அளிப்பதும் இல்லை. இவ்வாறு தான் மட்டுமே அன்னத்தை உண்ணும் அஞ்ஞானி நிச்சயம் பாவத்தையே உண்கிறான்.

अहं मेघस्तनयन्वर्षन्सिमि । मामदन्त्यहमद्यचन्यान् ।

अहं सदमृतो भवामि । मदादित्या अधिसर्वे तपन्ति ॥

ஆகாயத்தில் கர்ஜித்த வண்ணம் பூமியை மழையால் நிரப்பும் மேகம் என்னுடைய வடிவமே. அன்னதேவதையான என்னிடமிருந்தே இந்த மேகங்கள் உற்பத்தி ஆகின்றன. யார் அன்னதேவதையான என்னைத் தானம் செய்த பிறகு உணவை உட்கொள்கிறார்களோ அவர்கள் என்னைச் சுகமாக உட்கொள்கிறார்கள். இவ்வாறன்றி, யார் மற்றையோர்க்குப் பகிர்ந்தளிக்காமல் தாமே

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

போஜனம் செய்கிறார்களோ அவர்களை நானே உண்டு விடுகிறேன். மற்றவர்களின் பசியாற்றிய பிறகு உண்பவர்களுக்கு நான் அமிர்தமாகிறேன். நான் அன்னதேவதை. சிருஷ்டியில் உள்ள பல்வேறு மகாகூரியர்கள் என்னுடைய அக்னியாலேயே பிரகாசிக்கின்றனர்.

வேத வாக்கியங்கள் மீற முடியாதன

ரிஷி பிக்ஷு ஆங்கீரஸரிடமிருந்தும் மற்றும் அன்னதேவதையிடமிருந்தும் கேட்கப்பட்ட இந்த வேத வாக்கியங்களைப் பற்றிச் சிந்தித்துப் பார்க்கையில், மதிநுட்பம் வாய்ந்த பீஷ்மபிதாமஹர் ஏன் அத்துணை வற்புறுத்தலுடன் தம் பேரர்கள் அன்னதான தருமத்தை ஒருகாலும் அவமதியாதிருப்பதை உறுதி செய்து கொள்ள விழைந்தார் என்பது நமக்குத் தெளிவாகப் புலனாகிறது. மேலும், அவ்வாறே, ஸ்ரீகிருஷ்ணர் யுதிஷ்டிரருக்கு 'ததஸ்வான்னம் ததஸ்வான்னம் ததஸ்வான்னம் யுதிஷ்டிர' என்ற சுருக்கமான ஆனால் சாரம் நிறைந்த கட்டளையை ஏன் உபதேசித்தார் என்பதும், ஏன் அகஸ்திய முனிவர் ஸ்ரீராமருக்கு அன்னதான தருமத்திலிருந்து பிறழ்ந்த ராஜாசுவேதருக்கு நேர்ந்த இழிவான கதியைப் பற்றிய கதையை அத்துணை விரிவுடன் விளக்கினார் என்பதும், குருக்ஷேத்திரத்துவாசியான அந்த திவ்வியமான கீரிப்பிள்ளை யுதிஷ்டிரரின் சிறப்பான அசுவமேத யக்ஞத்தின் முடிவில் கூடியிருந்த சபையின் முன்னே யுதிஷ்டிரருக்கு 'தன்னுடைய தகுதிக்கு ஏற்றவாறு எத்துணை அன்னம் கொடுக்கப்பட்டாலும் அந்த தானம் நிறைவானதல்ல; அன்னதானத்திற்கு எல்லை கிடையாது' என்று ஏன் சாற்றியது என்பதும், ஏன் மனு கிருகஸ்தனுக்குத் தான் உணவு உண்பதற்கு முன் படைப்பின் மற்றெல்லாப் பிரிவுகளின் பொருட்டும் அன்னதானம் செய்ய வேண்டிய கோட்பாட்டை இத்துணை விரிவாக விளக்குகிறார் என்பதும் மற்றும் ஏன் பாரதீய மரபில் வந்த ரிஷி முனிவர்களும் சான்றோர்களும் எப்பொழுதும் கிருகஸ்தர்களுக்கும் அரசர்களுக்கும் உபதேசிக்கையில் தம்மை அணுகும் அனைத்து மனிதர்கள் மற்றும் ஜீவன்கள் ஒருகாலும் பசியினால் பாதிக்கப்படாதவாறு எக்காலத்திலும் விழிப்புணர்வுடன் செயல்படவேண்டுமென்று வலியுறுத்தினர் என்பதும் இந்த வேத வாக்கியங்களினால் நமக்கு முழுமையாகத் தெளிவாகிறது.

தைத்திரீயோபநிஷத்து

வேதமானது அனைத்து விதமான ஞானத்திற்கும் வித்தைக்கும் மூலமாகும். பண்டைய பாரதீய இலக்கியத்தில் வருணிக்கப்படும் மாபெரும் அரசர்கள் மற்றும் ரிஷி முனிவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறுகள் அனைத்துமே வேதத்தின் உபதேசத்திற்கு உதாரணங்களாக விளங்குபவையே. பாரதத்தின் மரபில் வந்த ரிஷிகளும் முனிவர்களும் வேதத்தின் உபதேசங்களையே அந்தந்த சந்தர்ப்பங்களுக்கு ஏற்றவாறு விளக்கியுள்ளனர். பாரதத்தின் எந்தவொரு மாபெரும் அரசரோ, எந்தவொரு சிறந்த வித்துவானோ, அல்லது உயர்ந்த தபஸ்வியோ, ஏன் எந்தவொரு அவதாரமோ கூட வேத வாக்கியத்தை மீறுவது என்ற தகாத செயலை ஒருபோதும் செய்யத் துணியவில்லை. தவிரவும், 'கேவலாகோ பவதி கேவலாதீ' என்ற வேத வாக்கியத்தின் விளக்கத்தை ருக்வேதத்தில் பிக்ஷு ஆங்கீரஸரும், தைத்திரீய பிராமணத்தில் சாக்ஷாத் அன்னதேவதையும் இத்துணை ஆணித்தரமாக உபதேசித்துள்ளபோது, பாரதத்தில், தருமத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் எந்தவொரு அரசனுக்கோ அல்லது கிருகஸ்தனுக்கோ இக்கட்டளையை அலட்சியம் செய்யக்கூடிய துணிவு எங்ஙனம் வரவியலும்?

எனவே, பாரதீய மரபில் வந்த அனைத்து அரசர்களும், கிருகஸ்தர்களும் மற்றும் ரிஷி முனிவர்களும் கூட பிறருக்கு அளிக்காமல் உண்பதால், 'கேவலாதீ' ஆவதால் உண்டாகும் பாவத்திலிருந்து தம்மைக் காத்துக் கொள்வதற்காக மிகுந்த எச்சரிக்கையுடன் செயற்பட்டு வந்தனர். எந்த மரபில் ரிஷி பிக்ஷு ஆங்கீரஸர் மற்றும் அன்னதேவதை இவர்களின் அதிகாரபூர்வமான கட்டளை பதிக்கப்பட்டுள்ளதோ அந்த மரபின் வழிவந்தோருக்கு இயல்பாகவே தாம் உண்ணும் முன் மற்றவர்களின் பசி ஆற்றும் கோட்பாட்டிலிருந்து ஒரு சிறிது பிறழ்வு கூட நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியாத பாவமாய்த் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என்பதில் ஒரு துளியும் ஐயமில்லை.

அன்னமும் பிரமவித்தையும்: தைத்திரீயோபநிஷத்து

அன்னம் மற்றும் அன்னதான மாகாத்மியத்தைப் பற்றிய உபதேசங்கள் வேதம் முழுவதிலும், ஸம்ஹிதை, பிராமணம் மற்றும் உபநிஷத்து எனப்படும் அனைத்துப் பிரிவுகளிலும், மீண்டும் மீண்டும் தோன்று

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

கின்றன. எனினும், கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தைச் சார்ந்ததைத்திரீயோப நிஷத்தில், சிருஷ்டியில் அன்னத்தின் அடிப்படை ஸ்தானமும் மற்றும் சிருஷ்டியின் மூலதத்துவமான பிரமத்தின் தரிசனத்தை அடையும் மனிதனுடைய முயற்சியில் அன்னம் வகிக்கும் சிறப்பான பங்கும் மிக விரிவாக உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன.

வேதங்களின் இறுதிப் பகுதியாக விளங்கும் உபநிஷத்துகள் பிரம வித்தையின் உபதேசங்களாகவே திகழ்கின்றன. பிரமமே சிருஷ்டியின் மூலதத்துவம் என்று உபநிஷத்துகள் கூறுகின்றன. இந்த விவரிக்க முடியாத பிரமம் ஒவ்வொரு கல்பத்தின் தொடக்கத்திலும் படைப்பின் எண்ணிலா ரூபங்களாகத் தோற்றம் தந்து பின் கல்பத்தின் முடிவில் அனைத்து ரூபங்களையும், முழு சிருஷ்டியையும் தன்னுள்ளேயே அடக்கிக் கொள்கிறது. பின்னர் மீண்டும் அடுத்த கல்பத்தின் தொடக்கத்தில் பிரமத்திலிருந்து சிருஷ்டி அனைத்தும் படைக்கப் படுவது, கல்பத்தின் முடிவில் பிரமத்திலேயே அவை லயம் பெறுவது என்ற அடுத்த சுழற்சி தொடங்குகிறது. சிருஷ்டி மற்றும் பிரளயத்தின் இந்த வரிசை குறிப்பிட்ட கால வரம்புகளுடன் மீண்டும் மீண்டும் முடிவில்லாமல் நடைபெற்ற வண்ணம் உள்ளது. சிருஷ்டியின் இடையறாத இந்தக் காலச் சக்கர சுழற்சி பிரமத்தின் லீலையே. ஆதியும் அந்தமும் இல்லாத பிரமத்தின் இந்த விரிவு-சுருக்கங்களிலிருந்தே காலத்தின் ஆதியந்தமில்லாத பிரவாகம் ஏற்படுகிறது. சிருஷ்டி மற்றும் காலத்தின் ஒரே கர்த்தாவான அந்த வருணனைக்கு அடங்காத சிந்தனைக்கு அப்பாற்பட்ட அந்த பிரமமே உபநிஷத்துகளின் சிந்தனை, மனனம் மற்றும் உபதேசத்திற்குரிய பொருளாகும்.

உபநிஷத்துகள் பிரமத்திலிருந்து இந்த சிருஷ்டி உருவாவது, பிறகு பிரமத்திலேயே லயம் பெறுவது, ஆகியவை தொடர்பான காதைகளாய் மட்டும் விளங்குவதில்லை, அல்லது பிரமத்தின் லீலையான இந்த சிருஷ்டி, அதில் மனிதன் பெறும் இடம் மற்றும் பிரமத்தை அறியவும் அடையவும் அவன் கொள்ளும் முயற்சிகள், இவற்றைப் பற்றிய பாரதத்தின் அடிப்படை சிந்தனைகளை விளக்குவதோடு மட்டும் உபநிஷதங்களை நமக்களித்த ரிஷிகளின் நோக்கம் நிறைவடைவதில்லை. மெய்ஞானத்தை நாடும் ஜிக்ஞாஸுவை சிருஷ்டியின் மூலதத்துவமான பிரமத்தைப் பிரத்யக்ஷமாய் உணர்ந்தறிய, தானே அந்த பிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தைப் பெற, தகுதி உடைய

தைத்திரீயோபநிஷத்து

வனாய் ஆக்குவதே உபநிஷத்துகளின் நோக்கமாகும். உபநிஷத்துகளின் த்ரஷ்டாவான ரிஷிகள் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு, மெய்ஞானத்தை நாடுவனுக்கு, பிரமத்தைப் பற்றிக் கூறுவதோடு, தாம் பெற்ற பிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தைப் அவனுக்கும் பெற்றுத் தர ஆர்வம் கொண்டவர்களாய் விளங்குகின்றனர்.

பாரதீய சிந்தனையில் சிருஷ்டியின் மூலத்துவத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனமே 'ஞானம்' என்றழைக்கப்படுகிறது. இந்த ஞானத்தை அடைவதே எல்லாபந்தங்களிலிருந்தும் முக்தி அடைந்த நிலையாகும். இந்த நிலையை, மோக்ஷத்தை, அடையவே பாரதத்தினர் அனைவரும் எக்காலத்திலும் ஆர்வத்துடன் முயன்று வந்துள்ளனர். மனிதனுக்கு இவ்விதமான பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தை, மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முறையான வழியை வகுத்தளிப்பதே பாரதீய மரபில் தத்துவஞானம் சார்ந்த சிந்தனைகளின் குறிக்கோளாய் விளங்குகிறது. எனவே தத்துவ ஞானம் தொடர்பான சிந்தனைகள் உள்ளடங்கிய சாஸ்திரமானது பாரதீய மரபில் தரிசன சாஸ்திரம் என்று கூறப்படுகிறது. உபநிஷத்துகள், ஜிக்ஞாஸுவிற்கு இந்தத் தரிசனத்திற்கான பாதையைச் சீர் செய்தவின் பொருட்டு பாரதீய த்ரஷ்டா ரிஷிகள் மேற்கொள்ளும் முயற்சிகளின் உச்சக் கட்டமாய் விளங்குபவை.

இந்த உபநிஷத்துகளில் தைத்திரீய உபநிஷத்து மிகவும் சிறப்பான இடத்தை வகிக்கிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் ரிஷி ஜிக்ஞாஸுவை பிரமவித்தையின் நெளிவு சுளிவுகள் மிகுந்த பாதையில் தரிசனம், ஞானம் மற்றும் மோக்ஷத்தை நோக்கி கையைப் பிடித்து அழைத்துச் செல்வதைப் போன்றே தோன்றுகிறது. தைத்திரீய உபநிஷத்தில் த்ரஷ்டா ரிஷியைப் பின்பற்றி பிரமஞானத்தை நோக்கிச் செல்லும் ஜிக்ஞாஸுவின் பாதையில் அன்னம் மற்றும் அன்னத்தின் பல்வேறு தோற்றங்களுமே மீண்டும் மீண்டும் எதிர்ப்படுகின்றன என்பது இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கதாகும்.

உபநிஷத்தில் சுட்டிக்காட்டப்பட்டுள்ள இப்பாதையின் இறுதியில் நாம் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியர் அன்னத்தின் ஒப்பில்லா மாகாத் மியத்தை சிரத்தையுடன் உபதேசிப்பதையும் ஜிக்ஞாஸுவானவன் அன்னத்துடன் ஒன்றிய நிலையை உணர்ந்தவனாய் ஆனந்த பரவசத்துடன் 'நானே அன்னம் , நானே அன்னம் , நானே அன்னம்', 'அஹு

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

மன்னம், அஹமன்னம், அஹமன்னம்⁶, என்று பாடுவதையும் கேட்கிறோம்.

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் த்ரஷ்டா ஆசாரியரின்படி அன்னமானது பிரமவித்தையின் வாயிலைப் போன்றதாகும். இந்த வாயிலைக் கடந்து உள்ளே சென்று பிரமஞானத்தின் கர்ப்பத்தை அடைந்தால் அங்கும் அன்னமே பிரதிஷ்டையாகியிருப்பதைக் காணலாம். பிரம வித்தையைப் பற்றிய மிகப் போற்றப் பெறும் இந்தச் சூருதி கிரந்தத்தில் அன்னத்திற்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள இவ்வித முக்கியத்துவம் பாரதீய உணர்வில் அன்னம் கொண்டுள்ள மகத்துவத்தின் சான்றாக விளங்குகிறது.

பிரமவித்தைக்கான ஆயத்தம்: சீக்ஷாவல்லீ

தைத்திரீய உபநிஷத்து கிருஷ்ணயஜுர்வேதத்தின் தைத்திரீய சாகையின், கிளையின், அங்கமாகும். இக்கிளையில் ஒரு ஸம்ஹிதை, ஒரு பிராமணம் மற்றும் ஒரு அரண்யகம் உள்ளது. அன்னதேவதையின் கூற்றாக அமைந்த அன்னஸூக்தம் இந்த பிராமணத்திலேயே உள்ளது. தைத்திரீய அரண்யகத்தில் பத்து பிரபாடகங்கள் உள்ளன. இவற்றுள் ஏழாவது, எட்டாவது மற்றும் ஒன்பதாவது பிரபாடகங்கள் தைத்திரீயோபநிஷத்து என்று கூறப்படுகிறது. அரண்யகத்தின் ஏழாவது பிரபாடகம் தைத்திரீயோபநிஷத்தின் சீக்ஷாவல்லீ என்றும், எட்டாவது பிரபாடகம் பிரமானந்தவல்லீ என்றும் ஒன்பதாவது பிரபாடகம் பிரகுவல்லீ என்றும் கூறப்படுகின்றன. அரண்யகத்தின் பத்தாவது பிரபாடகம் மஹாநாராயணோபநிஷத் என்ற பெயருடன் தனி உபநிஷத்தாக விளங்குகிறது.

சீக்ஷாவல்லியில் பிரமஞானத்திற்குத் தேவையான முறையான சிரவணம், மனனம், தியானம் மற்றும் முறையான ஒழுக்கம் ஆகியவை உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளன. ஜிக்ஞாஸுவிற்குப் பிரமவித்தையை அடைவதற்கு அனுசூலமான அறிவுத்திறனையும், மனோ நிலையையும் உருவாக்குவதே சீக்ஷாவல்லியின் நோக்கம். இவ்வாறு

⁶ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.10, ப. 245

சீக்ஷாவல்லீ

சீக்ஷாவல்லியானது பிரமவித்தைக்கு ஆயத்தம் செய்யும் பகுதியாய் விளங்குகிறது.

சாந்தி பாடம்

பெரும்பாலும் முறையாகத் தொகுக்கப்பட்ட கிரந்தங்கள் அனைத்துமே சாந்தி பாடத்துடன் தொடங்குகின்றன. சாந்தி பாடத்தில் கிரந்தத்தின் பயனை அடையும் பாதையில் வரும் விக்னங்களின் சாந்திக்காக சிருஷ்டியின் பல்வேறு பிரிவுகளின் அபிமானி தேவதைகள் வணங்கப்பட்டு அழைக்கப்படுகிறார்கள். தைத்திரீயோபநிஷத்தின் முதல் வல்லியான சீக்ஷாவல்லியும் சாந்தி பாடத்துடன் தொடங்குகிறது. சீக்ஷாவல்லியில் பெரும்பாலும் பிரமஞானத்தை அடைவதற்கான ஆயத்தங்களான அத்தியயன உபாசனைகள் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ளதால், இந்தச் சாந்தி பாடத்தில் ஆசாரியர் சிஷ்யன் இருவருக்கும் ஒன்று சேர்த்து சுகம், திறம் மற்றும் பாதுகாப்பு ஆகியவை வேண்டிக்கொள்ளப் படுகின்றன. உண்மையில் பிரமஞானத்தின் வழியில் செல்லுகையில் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியரும் தரிசனம் நாடும் சிஷ்யனும் ஒன்றாகி விடுகின்றனர். ஆசாரியரும் சிஷ்யனும் தங்கள் முயற்சிகளில் ஒன்றாகக் கலந்துவிடும் இந்த உணர்வு சீக்ஷாவல்லியின் சாந்தி பாடத்தில் மட்டுமின்றி உபநிஷத்து முழுவதிலும் ஆங்காங்கே காணப்படுகிறது.

சாந்தி பாடத்தின் தொடக்கத்தில் ஜிக்ஞாஸுவானவன் மித்ரன், வருணன், அர்யமா, இந்திரன், பிருஹஸ்பதி மற்றும் அனைத்தையும் அளக்கும் திருவடிகளைக் கொண்ட விஷ்ணுவிடமும் இவ்வாறு பிரார்த்திக்கிறான்: 'இந்த உலகமனைத்தும் பிரசன்னமடையுமாக. நாங்கள் அனைவரும் சுகத்தைப் பெறுவோமாக.' மித்ரன் பிராண வாயுவிற்கும், வருணன் அபானத்திற்கும், அர்யமா பார்வைக்கும், இந்திரன் பலத்திற்கும், பிருஹஸ்பதி வாக்கு மற்றும் புத்திக்கும், மற்றும் விஷ்ணு பாதத்திற்கும் அபிமானி தேவர்களாம். இந்த தேவர்கள் அனைவரும் மங்களகரமாகி அவர்கள் இவ்வுலகத்தில் பேணிப் போற்றும் பல்வேறு செயல்களும் நலம் பெறுவதாலேயே ஞானத்திற்கான சிரவணம், தாரணம், அப்பியாசம் ஆகியவை விக்னமின்றி நடைபெறுகின்றன.

ஜிக்ஞாஸு பிறகு தன் பரம லட்சியமான பிரமத்தை வணங்குகிறான். வாயுவை பிரத்யக்ஷ பிரமமாக சங்கல்பம் செய்துகொண்டு அத

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

னால் வாயுவை ருதம் மற்றும் சத்யத்தின் ஸ்வரூபமாகவும் பாவித்து வாயுவை வணங்குகிறான். இறுதியில் அவன் பிரமம், ருதம் மற்றும் சத்ய ஸ்வரூபமான அவ்வாயு தன்னையும் தன் ஆசாரியரையும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கிறான்: 'அவ்வாயு ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யனைக் காப்பாற்றுவானாக, அவ்வாயு ஆசாரியரைக் காப்பாற்றுவானாக, வித்தையை அடைவதில் உண்டாகும் ஆத்யாத்மிக, ஆதிபௌதிக மற்றும் ஆதிதைவிக ஆகிய இம்மூவகை விக்னங்களும்கூட சாந்தி அடையுமாக'⁷:

तन्मामवतु तद्वक्तारमवतु । अवतु माम् । अवतु वक्तारम् ।

ॐ शान्तिः शान्तिः शान्तिः ।

சீகைஷ

சாந்தி பாடத்திற்குப் பிறகு உபநிஷத்து சீகைஷயை உபதேசிக்கின்றது. 'சிக்ஷா' என்பதற்கு வேதத்தில் காணப்படும் ரூபமே 'சீக்ஷா'. சிக்ஷாசாஸ்திரமே இங்கு சீகைஷ என்று கூறப்படுகிறது. சிக்ஷா சாஸ்திரமாவது வர்ணங்களின் உச்சரிப்பு முதலானவற்றை உபதேசிப்பதாகும். சிகைஷயின் உபதேசத்தைப் பற்றிய இந்த மிகச் சுருக்கமான அனுவாகத்தில் சிகைஷயின் மூல அங்கங்களான வர்ணம், ஸ்வரம், மாத்திரை, பலம், ஸாமம் மற்றும் ஸந்தானம் முதலானவற்றைச் சுட்டிக்காட்டுவதுடன் உபதேசம் நிறைவேற்றப்படுகிறது. சீக்ஷாவல்லியின் இந்த இரண்டாவது அனுவாகம் இவ்வளவினதே⁸:

श्रीक्षां व्याख्यास्यामः । वर्णः स्वरः । मात्रा बलम् । साम सन्तानः । इत्युक्तः

श्रीक्षाध्यायः ।

சிகைஷ தொடர்பான உபநிஷத்தின் இந்த உபதேசம் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். இங்கு ஆசாரியர் நேரடியாக உபதேசிக்காமல் சிஷ்யன் தான் முன்னமே அறிந்துள்ளவற்றை நினைவுபடுத்திக் கொள்ள அழைப்பு விடுக்கிறார். அதாவது, 'சிகைஷ'யில் முறையான ஞானத்திற்கான பாதையை மட்டுமே சுட்டிக்காட்டுகிறார் போலும்.

மேல் கூறியவற்றுள் அகரம் முதலானவை வர்ணங்கள். 'உதாத் தம்' முதலானவை ஸ்வரங்கள். ஹ்ரஸ்வம் முதலானவை மாத்திரை

⁷ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.1, ப. 21

⁸ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.2, ப. 25

கள். வர்ணங்களை உச்சரிப்பதற்காக மேற்கொள்ளும் முயற்சி 'பலம்'. வர்ணங்களை முறைப்படி சமமாக உச்சரிப்பது 'ஸாமம்'. வர்ணங்களின் சேர்க்கையினால் தோன்றும் மாறுதல்கள் 'ஸந்தானம்'. இந்த ஸந்தானம் 'ஸம்ஹிதை' என்றும் அழைக்கப்படுகிறது.

ஸம்ஹிதோபாசனை

மூன்றாவது அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யன் மீண்டும் ஆசாரியருக்காகவும் தனக்காகவும் முறையாக பிரார்த்தனை செய்கிறான். பிரமத்தின் அருகாமையினால் கிடைக்கப் பெறும் கீர்த்தியையும், பிரமதேஜஸையும் குரு சிஷ்யர்களாகிய அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துப் பெற வேண்டுமென பிரார்த்திக்கிறான்.

இப்பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு குருவானவர் சிஷ்யனிடம், சிருஷ்டியின் பல்வேறு தத்துவங்களையும் அவை பரஸ்பரம் ஒன்றுக்கொன்று சேர்வதினால் உண்டாகும் பல்வேறு ரூபங்களையும் சிகைஷயில் உபதேசிக்கப்பட்ட வர்ணங்களும் அவற்றின் சேர்க்கையான 'ஸம்ஹிதை' அல்லது சந்தியால் உண்டாகும் மாற்றங்களுடன் ஒப்பிட்டு சிருஷ்டியின் உபாசனையைச் செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார். சிருஷ்டியின் மூலதத்துவங்கள் பரஸ்பரம் ஒன்றுக்கொன்று இணைவது இங்கு மஹாஸம்ஹிதை என்று வழங்கப்படுகிறது. இவ்விதமாகச் சிருஷ்டியை உபாசனை செய்வதையே உபநிஷத்துகளின் பாஷ்யகாரர்களில் மிகவும் போற்றப்படும் ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் ஸம்ஹிதோபநிஷத் அல்லது ஸம்ஹிதோபாசனை என்றழைக்கிறார்.

ஸம்ஹிதோபாசனையை விளக்கும் த்ரஷ்டா ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு எவ்வாறு பூமியும் த்யுலோகமும் ஆகாயத்தில் சந்திக்கின்றன என்பதையும் வாயு இந்த சந்திக்குக் காரணகர்த்தாவாய் 'சந்தான'மாய் விளங்குவதையும் உபதேசிக்கிறார். இது உலகத்தைப் பற்றிய மஹாஸம்ஹிதை. அவ்வாறே அக்னி மற்றும் ஆதித்யனின் சந்தி ஜலத்தில் ஏற்படுகிறது. மின்னல் இந்த சந்தியைச் செய்விக்கும் காரணகர்த்தாவாய் விளங்குகிறது. இது ஜோதிஷத்தைப் பற்றிய மஹாஸம்ஹிதை ஆகும். ஆசாரியருக்கும் சிஷ்யனுக்கும் இவ்வாறே வித்யையில் சந்தி ஏற்படுகிறது. பிரவசனம் இதற்கான காரணகர்த்தாவாகிறது. இது வித்யையைப் பற்றிய மஹாஸம்ஹிதை. அடுத்து மாதா பிதாவின் சந்தி

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

பிரஜையில் ஏற்படுகிறது. பிரஜனனம் காரணகர்த்தா. இது பிரஜை அதாவது சந்ததியைப் பற்றியதான மஹாஸம்ஹிதை. இறுதியில் ஆசாரியர் கூறுவதாவது, கீழ்த்தாடை மற்றும் மேல்தாடை இவற்றின் சந்தி வாக்கில் ஏற்படுகிறது. நாக்கு இந்த சந்தியின் காரணகர்த்தாவாகிறது. இது ஆத்மாவைப் பற்றிய, தன்னைப் பற்றியதான மஹாஸம்ஹிதையாகும்.

இவ்வைந்து மஹாஸம்ஹிதைகளையும் வருணிக்கையில் ஆசாரியர் சிஷ்யனுக்கு இவ்வாறு விளக்குகிறார்: 'இந்த ஸம்ஹிதைகளில் முதல் தத்துவமானது, சிஷ்யையில் உபதேசிக்கப்பட்ட வர்ணங்களின் சேர்க்கையில் 'பூர்வரூபம்' அதாவது முதல் வர்ணத்திற்குச் சமமாகும், இரண்டாவது தத்துவம் 'உத்தரரூபம்' அல்லது இரண்டாவது வர்ணத்திற்கு ஒப்பாகும், மூன்றாவது தத்துவமானது இவ்விரண்டு வர்ணங்களின் சந்தியால் அதாவது சேர்க்கையால் உண்டாகும் மாறிய வர்ணத்திற்கு ஒப்பாகும்.

இவ்வாறு ஐந்து மஹாஸம்ஹிதைகளை உபதேசித்த பிறகு ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: 'எந்த ஜிக்ஞாஸு இந்த மஹாஸம்ஹிதைகளை அறிந்து இவ்வாறு சிருஷ்டியை உபாசனை செய்கிறானோ அவன் சந்ததி, பசுக்கள், அன்னம் இவற்றுடன் பிரமதேஜஸ் அடைந்து முடிவில் சுவர்க்கலோகத்தைப் பெறுவான்.' ஆசாரியரின் ஆசி வருமாறு⁹:

इतीमा महासंहिता य एवमेता महासंहिता व्याख्याता वेद ।

संधीयते प्रजया पशुभिः । ब्रह्मवर्चसेनाच्चायेन सुवर्गेण लोकेन ।

ஆவஹந்தீ ஹோமம்

சீக்ஷாவல்லியின் நான்காவது அனுவாகம் பிரணவத்தின் ஸ்துதியிலிருந்து தொடங்குகிறது. ஒங்கார சப்தமானது பாரதீய சிந்தனைப் படி பிரமத்தைக் குறிப்பதாகவே கருதப்படுகிறது. ஒங்கார ரூபமான பிரமத்தை அழைத்து ஜிக்ஞாஸு இவ்வாறு பிரார்த்தனை செய்கிறான்:

‘ஓம்! வேத வாக்கியங்களில் ரிஷபத்தைப் போன்றதும், வாணி அனைத்திலும் வியாபித்து விஸ்வரூபமாய் விளங்குவதும், வேத

⁹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.3, ப. 28

சீக்ஷாவல்லீ

ரூபமான அமிர்த்தத்தின் சாரமாய் தோன்றியதும், இச்சைகளைப் பூர்த்தி செய்வதில் இந்நிரனைப் போன்றதும், அத்தகையதான ஓங்காரம் என்னைப் புத்தியில் பலவானாகச் செய்யட்டும். தேவனே! நான் பிரமஞானத்தால் உண்டாகும் அமிர்த்தத்தை அடைவேனாக. என் உடல் உறுதி அடையட்டும். என் நாக்கு தேன் போன்று இனிதாகட்டும். நான் செவிகளினால் நன்கு கேட்பேனாக. ஓம்! நீ சர்க்கூரத் பிரமத்திற்கு உறையாய் விளங்குகிறாய். உன் உள்ளேயே பிரமம் பிரதிஷ்டையாகி உள்ளது. ஆனால் லௌகிக புத்தியால் பார்வை மறைக்கப்பட்டுள்ளதால் உன்னுடைய இந்த ஸ்வரூபம் கண்களுக்குப் புலப்படுவதில்லை. பிரமத்தின் உறையான ஓங்காரமே! நீ நான் கேட்ட வித்தையைக் காத்தருள்வாயாக. '

உடல் வலிமை, இந்திரியங்களின் கூர்மை மற்றும் புத்தித் தெளிவு இவற்றைப் பெறுவதன் பொருட்டுப் பிரமஞானத்தை நாடும் ஜிக்ஞாஸு இவ்வாறு பிரார்த்தனை செய்வது இயல்பானதே. இவையிலாமல் பிரமஞானத்தை அடைவது சாத்தியமல்ல. முறையான அறிவுத்திறனைப் பெற வேண்டி செய்யப்பட்ட இப்பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு உபநிஷத்து உலகில் புகழையும் செல்வத்தையும் அடைய வேண்டி 'ஆவஹந்தீ ஹோமம்' செய்வதற்கான உபதேசத்தை வழங்குகிறது. பிரமசாரியான ஜிக்ஞாஸு எல்லாவிதமான லௌகிக செல்வங்களையும் துறந்துள்ளதால், இவ்வித செல்வத்தையும் கீர்த்தியையும் வேண்டி செய்யப்படும் இந்த ஹோமம் பெரும்பாலும் ஆசாரியருக்காகவோ அல்லது பிரமசாரி ஜிக்ஞாஸு பிரமவித்தையைக் கற்றுத் தேர்ந்து தானே ஆசாரியப் பதவியை அடையும் காலத்திற்கென்றோ செய்யப்படுவதாகத் தோன்றுகிறது. ஆவஹந்தீ ஹோமத்தை நிறைவேற்றும் பொருட்டு ஜிக்ஞாஸு இவ்வாறு பிரார்த்திக்கிறான்:

“ஓம்! நான் கேட்ட வித்தையைப் பாதுகாத்து எனக்கு நிறைவான செல்வத்தை அளிப்பாயாக. எனக்கு விரைவாக வஸ்திரங்களையும், பசுக்களையும், உரோமம் மிக்க ஆடு முதலான மிருகங்களையும், அன்னபானங்களையும் அளித்து எப்பொழுதும் வளம் உள்ளவனாகச் செய்வாயாக. ஸ்வாஹா!

'பிரமசாரிகள் என்னை நாடி வருவாராக. ஸ்வாஹா! பிரமசாரிகள் என்னிடம் அடக்க ஒடுக்கத்துடன் கபடமின்றி இருப்பாராக. ஸ்வாஹா! என்னிடம் வரும் பிரமசாரிகள் ஞானத்தைப் பெறுவாராக.

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஸ்வாஹா! அவர்கள் இந்திரியங்களை அடக்கக் கூடியவராய் 'தமம்' உடையவராய் விளங்குவாராக. ஸ்வாஹா! அந்த பிரமசாரிகள் மனதை அடக்கக் கூடியவராய் 'சமம்' உள்ளவராய் இருப்பாராக. ஸ்வாஹா!

“மக்களிடையே நான் கீர்த்தி உடையவனாய் விளங்குவேனாக. ஸ்வாஹா! நான் புகழ் பெற்றவனும், மிக தனத்தை உடையவனாயும் விளங்குவேனாக. ஸ்வாஹா! ஹே! பகவானே! பிரமத்தின் உறைவிடமான உன்னுள் நான் பிரவேசிப்பேனாக. ஸ்வாஹா! நீ என்னுள் பிரவேசிப்பாயாக. ஸ்வாஹா. ஆயிரம் கிளைகளையுடைய உன்னிடம் என்னுடைய பாவங்களைப் போக்கி என்னைத் தூய்மைப் படுத்திக் கொள்வேனாக. ஸ்வாஹா!

“அனைத்தையும் தாங்கும் பகவானே! எவ்வாறு நீரானது தாழ்வான பகுதியை நோக்கிச் செல்கின்றதோ, எவ்வாறு மாதங்கள் வருடத்துள் அடங்குகின்றனவோ அவ்வாறே பிரமசாரிகள் எல்லா திசைகளிலிருந்தும் என்னிடம் வந்து சேரட்டும். ஸ்வாஹா!

“அனைவருக்கும் சார்விடம் நீயே. என்னிடம் உன் ஓளியைச் சிறிது காண்பிப்பாயாக. நீ என்னை உன் மயமாக்கிக் கொள்வாயாக.”

வியாகிருதி உபாசனை

நான்காவது அனுவாகத்தில் புத்தியையும், செல்வத்தையும் அடைய வேண்டி ஒரு உணர்ச்சி மிகுந்த உபாசனை மற்றும் ஹோமத்தை உபதேசித்த பிறகு உபநிஷத்தின் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு மீண்டும் ஒரு முறை சிருஷ்டியின் மூலாதார தத்துவங்களைத் தியானித்து சிருஷ்டியின் மூலகாரணமான பிரமத்தை உபாசிக்குமாறு கூறுகிறார். முன்னர், மூன்றாவது அனுவாகத்தில், சீகஷ்யில் கூறப்பட்ட வர்ணங்களின் ஸம்ஹிதை அல்லது சேர்க்கைக்கு ஒப்பாகவே சிருஷ்டியின் மூலாதார தத்துவங்களின் சேர்க்கைகளைப் பாவித்து ஸம்ஹிதோபாசனையை நிறைவேற்ற உபதேசம் வழங்கப்பட்டது. தற்பொழுது, இந்த ஐந்தாவது அனுவாகத்தில் சிருஷ்டியின் அடிப்படைப் பிரிவுகளை 'வியாகிருதி' எனப்படும் வரிசையான உலகங்களின் ரூபத்தில் கண்டு வியாகிருதி வடிவான பிரமத்தின் உபாசனை தொடர்கிறது.

பூ:, புவ:, ஸுவ: எனப்படும் மூன்று வியாகிருதிகள் தொன்று தொட்டு பிரசித்தமானவை. உபநிஷத்தின் த்ரஷ்டா ஆசாரியர் ஜிக்

சீக்ஷாவல்லி

ஞாஸுவிற்கு இம்மூன்று வியாகிருதிகளையும் நினைவுபடுத்திய பிறகு, ரிஷி மஹாசமஸரின் புத்திரர் ரிஷி மஹாசமஸ்யரானவர் மஹ: என்கிற நான்காவது வியாகிருதியை உபதேசித்துள்ளதாகக் கூறுகிறார். அந்த மஹ: என்பது பிரமமேயாம். அதுவே சிருஷ்டியின் ஆத்மா. மற்றனைத்து தேவர்களும் அதன் அங்கங்கள்.

இவ்வாறு நான்கு வியாகிருதிகளையும் அறிமுகப்படுத்திய பிறகு த்ரஷ்டா ஆசாரியர் சிருஷ்டியின் மூலாதாரப் பிரிவுகளை, ஒரு முறையான வரிசையில், இந்நான்கு வியாகிருதிகளுடன் ஒப்பிட்டு ஜிக்ஞாஸுவிற்கு வியாகிருதி உபாசனையை போதிக்கிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது, முதற்படியாக, பூ: என்பது இகலோகம், புவ: என்பது ஆகாச லோகம், ஸுவ: சுவர்க்கலோகம், மற்றும் மஹ: என்பது ஆதித்யன். ஆதித்யனாலேயே அனைத்து லோகங்களும் வளர்ச்சி அடைகின்றன. மீண்டும், பூ: அக்னி, புவ: வாயு, ஸுவ: சூரியன், மற்றும் மஹ: சந்திரன். சந்திரனாலேயே அனைத்து நட்சத் திரங்கள் முதலானவை பிரகாசிக்கின்றன. மூன்றாவதாக, பூ: ரிக் வேதம், புவ: ஸாம வேதம், ஸுவ: யஜுர் வேதம் மற்றும் மஹ: பிரமமாகும். பிரமத்தாலேயே வேதங்கள் அனைத்தும் தோன்று கின்றன. இறுதியாக, பூ: பிராணவாயு, புவ: அபானவாயு, ஸுவ: வியானவாயு மற்றும் மஹ: அன்னம். அன்னத்தாலேயே எல்லா விதமான பிராணவாயுக்களும் இயங்குகின்றன.

இவ்வாறு நான்கு வியாகிருதிகள் ஒவ்வொன்றும் நான்கு விதமாக உள்ளன. நான்கு வியாகிருதிகளின் ரூபத்தில் நான்கு முறை பிரமத்தை உபாசனை செய்ய உபதேசம் அளித்த பிறகு த்ரஷ்டாவான ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யனுக்கு ஆசீர்வாதம் வழங்குகையில், 'எவன் இந்த வியாகிருதிகளை அறிவானோ அவன் பிரமத்தை அறிவான். அவனுக்குத் தேவர்கள் அனைவரும் காணிக்கைகள் அளிப்பார்கள்', என்று கூறுகிறார்.

உள் உறையும் பிரமத்தின் உபாசனை

ஆறாவது அனுவாகத்தில் முந்தைய அனுவாகங்களில் கூறப்பட்ட தியானத்துடன் கூடிய உபாசனையே தொடர்கிறது. இப்போது ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு வெளி உலகில் அவன் உணர்ந்த பிரமத் தின் தோற்றத்திலிருந்து அகக்கண்களை நீக்கி உட்புறம் நிலைத்துள்ள பிரமத்தைக் காணுமாறு உபதேசிக்கிறார். உள் உறையும் பிரமம்

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

காணப் பெறும் இடத்தை உணர்த்தும் ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

‘ஹ்ருதயத்தின் நடுவில் எந்த ஆகாயம் உள்ளதோ, அதுவே எல்லாவற்றையும் நிரப்பும் ‘புருஷன்’ உறையும் இடம். ஹ்ருதய ஆகாயத்தில் நிலைப்பெற்றுள்ள இந்தப் புருஷன் ‘மனோமயமானவன்’. அவனை மனைத்தால் மட்டுமே உணரமுடியும். மேலும் அவன் அங்கே உறைவதாலேயே மனத்தின் செய்கையான மனனம் சாத்தியமாகிறது. அப்புருஷன் ‘அம்ருதமயமானவன்’. அவன் பிறப்பு, இறப்பு இரண்டிற்கும் அப்பாற்பட்டவன். அவன் ‘ஹிரண்மயமானவன்’. அதாவது, ஜோதி ஸ்வரூபன்.’

இவ்வாறு உள் உறையும் பிரமம் காணப்பெறும் இடமான ஹ்ருதய ஆகாயத்தை வருணித்த பிறகு ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு ஒரு ஆழமான உபாசனையை வழங்குகிறார். உள் மனத்தின் ஹ்ருதய ஆகாயத்திலிருந்து தொடங்கி முழு சிருஷ்டி வரை ஜிக்ஞாஸுவை அழைத்துச் செல்கிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது:

‘தாடையின் நடுவில் முலைக்காம்பைப் போன்ற உள்நாக்கிலிருந்து தொடங்கி எங்கு தலை மயிர்களின் வேர் பிரிகின்றதோ, மற்றும் கபாலத்தை பிளக்கிறதோ, அதுவே ‘இந்திரயோனி’ என்று கூறப்படுகிறது. இதுவே பிரமத்தை அடைவதற்கான வழியாகும். ஹ்ருதய ஆகாயத்தில் உள்ள புருஷன் இவ்வழியிலேயே சென்று பூ: என்னும் வியாகிருதி வடிவான அக்னியில் சேர்கிறான். பின் அப்புருஷன் புவ: எனும் வியாகிருதியின் வடிவான வாயுவில் சேர்கிறான். மீண்டும் அவன் ஸுவ: என்ற வியாகிருதியின் வடிவான சூரியனைச் சேர்கிறான். இறுதியில் அவன் மஹ: எனும் வியாகிருதியின் ரூபத்தில் வியாபித்துள்ள பிரமத்துடன் இரண்டறக் கலக்கிறான்.

‘இவ்வாறு ஹ்ருதய ஆகாயத்தில் உறையும் புருஷன் பிரமத்தை அடைந்து சுயராஜ்யம் பெறுகிறான். தானே தனக்கு அதிபதியாகிறான். சுயராஜ்யம் பெற்ற இந்த புருஷன் மனத்திற்கும், வாக்கிற்கும், கண்களுக்கும், செவிகளுக்கும் மற்றும் அனைத்து அறிவிற்கும் அதிபதியாகிறான். இறுதியில் இவை அனைத்தையும் கடந்து தானே பிரமம் ஆகிறான். அப்பிரமத்தின் ஆகாயமானது சரீரமாகும். சத்யமே அதன் ஆத்மா. அதனாலேயே சிருஷ்டியின் எல்லா ஜீவன்களிலும் பிராணங்கள் சஞ்சரிக்கின்றன. அதுவே மனதை ஆனந்தத்தால் பரிபூரணமாக்குகின்றது. அளவிலாத சாந்தியை அளிப்பதாகவும்

சீக்ஷாவல்லீ

அமிர்த்தத்தின் வடிவமாகவும் விளங்குகிறது.’’

இவ்வாறு ஹ்ருதய ஆகாயத்தில் தொடங்கி சிருஷ்டி அனைத்தையும் வியாபிக்கும் இந்த தியான உபாசனையை உபதேசித்த பிறகு ஜிக்ஞாஸுவிற்கு ஆசாரியர் இவ்வாறு உத்தரவிடுகிறார்:

‘‘ஒழுக்க சீலனான ஜிக்ஞாஸுவே! பல பிறவிகளின் தவத்திற்குப் பிறகு பிரமஞானத்தை நாடுவதற்குரிய தகுதியை அடைந்தவனே! நீ இங்ஙனம் அப்பிரமத்தின் உபாசனை செய்வாயாக.’’

பாங்க்தோபாசனை

சீக்ஷாவல்லியின் ஏழாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யனை மீண்டும் ஒரு முறை சிருஷ்டியின் மூலப் பிரிவுகளின் மீது சிந்தனையை ஒருமுகப்படுத்தி சிருஷ்டியின் ஒரே மூலப் பொருளான பிரமத்தை உபாசனை செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார். முன்பு மூன்றாவது அனுவாகத்தில் சீக்ஷையில் ஸம்ஹிதைகளின் வடிவிலும் மற்றும் ஐந்தாவது அனுவாகத்தில் வியாகிருதிகளின் வடிவிலும் சிருஷ்டியின் பல்வேறு பிரிவுகளைப் பார்த்து பிரமத்தை உபாசனை செய்ய உபதேசம் வழங்கினார். இப்பொழுது இந்த ஏழாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் சிருஷ்டியின் மூலப் பிரிவுகளை ஐந்து ஐந்தாக மொத்தம் ஆறு வரிசைகளில் பாகுபடுத்தி விளக்குகிறார். ஆறு வரிசைகள் ஒவ்வொன்றும் ‘பாங்க்தம்’ என்றழைக்கப்படுகிறது.

பாங்க்தத்தின் வடிவில் சிருஷ்டியின் முழுக் காட்சியை வழங்கும் ஆசாரியர் முதலில் பிருத்வி, அந்தரிக்ஷம், த்யுலோகம், திசைகள் மற்றும் திசை மூலைகள் என்ற பாங்க்தத்தின் மீது ஜிக்ஞாஸுவின் கவனத்தை ஈர்க்கிறார். இது ‘லோக பாங்க்தம்’ ஆகும். பிறகு ஆசாரியர் அக்னி, வாயு, ஆதித்யன், சந்திரன் மற்றும் நக்ஷத்திரங்கள் என்ற ஐந்தும் அடங்கிய ‘தேவ பாங்க்தத்தை’ உபதேசிக்கிறார். பிறகு ஜலம், ஔஷதி, வனஸ்பதி, ஆகாயம் மற்றும் ஆத்மா இவைகள் சேர்ந்த ‘பூத பாங்க்தத்தை’ வருணிக்கிறார்.

லோக பாங்க்தம், தேவ பாங்க்தம் மற்றும் பூத பாங்க்தம் ஆகிய இவை மூன்றும் ‘ஆதிபௌதிக’ பாங்க்தங்களாம். ஜிக்ஞாஸு சிருஷ்டியைத் தனக்குப் புறமான இம்மூன்று பாங்க்தங்களின் வடிவில் பார்க்கிறான். இதன் பிறகு ஆசாரியர் ‘ஆத்யாத்தமிக பாங்க்தங்களை’ வருணிக்கிறார். தனக்கு உட்புறம் கவனம் செலுத்தி சிருஷ்டியை இந்த

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஆத்யாத்மிக பாங்க்தங்களின் வடிவில் காணுமாறு ஜிக்ஞாஸுவிற்கு உபதேசிக்கிறார்.

ஆத்யாத்மிக பாங்க்தத்தை வகுக்கும் ஆசாரியர் முதலில் பிராணம், வியானம், அபானம், உதானம் மற்றும் ஸமானம் என்கிற 'வாயு பாங்க்தத்தை' வருணிக்கிறார். உயிரும், உடலும் இந்த ஐந்து வாயுக்களின் மூலமாகவே தன் பல்வேறு செய்கைகளை நிறைவேற்றுகின்றன. பிறகு ஆசாரியர் கண், காது, மனம், வாக்கு மற்றும் 'தவக்' அல்லது மெய் உள்பட்ட 'இந்திரிய பாங்க்தத்தை' பற்றிக் கூறுகிறார். இந்தப் புலன்களினாலேயே ஆத்மா எல்லா விதமான ஞானத்தையும் கிரகித்துக் கொள்கிறது. இறுதியில் ஆசாரியர் சருமம், மாமிசம், தசை, எலும்பு, ஊன் என்ற 'தாது பாங்க்தத்தை' வரையறுக்கிறார். இந்த தாதுக்களின் மூலமாகவே உடல் நிர்மாணிக்கப்படுகிறது.

இவ்வாறு மூன்று ஆதிபௌதிக மற்றும் மூன்று ஆத்யாத்மிக பாங்க்தங்களை வரையறுத்த பின்னர் ஆசாரியர், 'இவ்வனைத்தும், இந்த சிருஷ்டி முழுவதும் பாங்க்தமேயாகும்' என்று கூறுகிறார். பாங்க்த உபாசகனான ஜிக்ஞாஸு பாங்க்தத்தாலேயே பாங்க்தத்தை நிறைவு செய்கிறான். ஆத்யாத்மிக பாங்க்தங்களினால் ஆதிபௌதிக பாங்க்தங்களை நிறைவு செய்து, தன்னையே விரித்து இந்த சிருஷ்டியுடன் ஒன்றாகிறான். இங்ஙனம் பாங்க்த வடிவில் பிரமத்தை உபாசனை செய்வதால், பாங்க்தங்களை உணர்ந்தவனாய் ஜிக்ஞாஸு பிரஜாபதியுடன் ஒன்றாகி விடுகிறான்.

ஓங்கார உபாசனை

முன் அனுவாகங்களில் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸு விற்கு வெளிப்புறத்திலும், உட்புறத்திலும் உள்ள உலகை, ஆதிபௌதிக மற்றும் ஆத்யாத்மிக சிருஷ்டியை, சிருஷ்டியின் மூலாதாரப் பிரிவுகளின் ஸம்ஹிதைகள், வியாகிருதிகள் மற்றும் பாங்க்தங்களின் முறையான வரிசைகளின் ரூபமாய் உணர்ந்து பிரமத்தின் தியானத்தையும் உபாசனையையும் உபதேசித்துள்ளார். இனி, எட்டாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு பிரணவத்தின் ஆதாரத்துடன் சிருஷ்டியின் முழுமையை உணர்ந்து செய்யும் பிரமத்தின் ஓர் சிறப்பான உபாசனையை உபதேசிக்கிறார். ஓங்கார உபாசனையின் முறையை ஆசாரியர் இங்ஙனம் விளக்குகிறார்:

சீக்ஷாவல்லீ

‘‘ஓங்காரமே பிரமம். இங்குள்ள அனைத்தும் ஓங்காரமே. ஓங்காரமே ‘அனுகிருதி’ வாசகம் என்பது பிரசித்தம் - ஹோமம் செய்கையில் யக்ருத்தை நடத்தும் சுரோத்திரியர்கள் ஓங்காரத்தாலேயே அனுகரணம் செய்ய அனுமதி வழங்குகிறார்கள். மேலும் ‘ஓம் ச்ராவய’ என்று கூறி மந்திரங்களைத்திரும்ப உச்சரிக்க வைக்கின்றனர். ஸாமவேதத்தை உபாசிப்பவர்கள் ஓங்காரத்தாலேயே ஸாமகானத்தைத் தொடங்குகின்றனர். ‘சஸ்த்ர’ என்ற இசையற்ற வேத மந்திரங்களை ஒதுவோரும் ‘ஓம் சோம்’ என்ற ஒலியுடனேயே தொடங்குகின்றனர். அத்வர்யுகள் ‘ஓம்’ என்ற ஒலியை உச்சரித்து யக்ரும் செய்பவர்களை ஒவ்வொரு கருமத்தையும் செய்வதற்குத் தூண்டுகின்றனர். யக்ரும் செய்யும் பிரமாக்கள் ஓங்காரத்தை உச்சரித்தே யக்ருத்தை மேற்கொள்ளும் எஜமானர்களுக்கு அனுமதியைத் தெரிவிக்கின்றனர். மேலும் ஓங்காரத்தாலேயே அக்னிஹோத்திரத்தை நிறைவேற்றக் கட்டளை பிறப்பிக்கின்றனர். வேத அத்தியயனத்தைத் தொடங்குவதற்கு முன்பாக பிராமணனானவன் ஓங்காரத்தை உச்சரித்தே ‘நான் பிரமத்தை அடைய வேண்டும்’ என்று சங்கல்பம் செய்து கொள்கிறான். இவ்வாறு ஓங்கார உச்சரிப்புடன் சங்கல்பம் செய்து கொண்டவன் நிச்சயமாகப் பிரமத்தை அடைகிறான்.’’

ஜிக்ஞாஸுவின் நித்தியக் கோட்பாடுகள்

சிருஷ்டியின் பல்வேறு பிரிவுகளையும் பல்வேறு வடிவங்களையும் சிருஷ்டியின் மூலப்பொருளான பிரமத்தின் தோற்றமாக தியான உபாசனை செய்யும் முறை எட்டாவது அனுவாகத்துடன் முழுமையடைகிறது. அடுத்த மூன்று அனுவாகங்களிலும் ஜிக்ஞாஸுவானவன் நித்திய நியமங்களாய் பின்பற்ற வேண்டிய கருமங்கள், இடையறாத ஜபங்கள், லௌகிக கடமைகள், பொறுப்புகள் ஆகியவை விதிக்கப்பட்டுள்ளன.

சீக்ஷாவல்லியின் ஒன்பதாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்குப் பல்வேறு சிரௌத மற்றும் ஸ்மார்த்த கருமங்களைத் தினமும் சிரத்தையுடன் மேற்கொள்ளும் கோட்பாட்டை உபதேசிக்கிறார். ‘ஜிக்ஞாஸு எல்லா நிலைகளிலும் சாஸ்திரம் மற்றும் தன் கடமையின்படி தன் அறிவால் நிச்சயிக்கப்பட்டப் பொருளை உணர்ந்தவனாய் ‘ருதத்தை’ காக்க வேண்டும். இவ்வாறு நிச்சயிக்கப்பட்ட பொருளை வாக்காலும், சரீரத்தாலும் விவகாரங்

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

களில் ஈடுபடுத்தி 'சத்திய'த்தைக் காக்க வேண்டும். பிரமவித்தையை அடையும் முயற்சியில் சரீரத்தை இடையறாத தவத்தில் நிறுத்தி 'தவ'த்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். வெளி புலன்களை அடக்கி 'தம'த்தையும் சித்த விருத்திகளை, சித்தத்தில் எழும் சலனங்களை, அடக்கி 'சம'த்தையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். 'லௌகிக அக்னி' களை வளர்க்கையில் 'அக்னி'யின் கோட்பாடுகளையும் மற்றும் ஹோமம் செய்யும் போது 'அக்னி ஹோத்திர'த்தையும் காக்க வேண்டும். வீட்டு வாயிலில் வரும் அதிதிகளை விருந்தோம்பி பூஜித்து 'அதிதி' பற்றிய கோட்பாடுகளையும் மற்றும் முறையான லௌகிக வியவகாரங்களை நிறைவேற்றுகையில் 'மானுடம்' பற்றிய கோட்பாடுகளையும் நிறைவேற்ற வேண்டும். ஜிக்ஞாஸு வாரிசு களைப் பெற்று வளர்த்து அவர்களது சந்ததியினரும் நன்கு பாதுகாக்கப்படுவதை உறுதி செய்து இவ்வாறு 'பிரஜா', 'பிரஜனம்' மற்றும் 'பிரஜாதி' தொடர்பான நியமங்களையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். இவையனைத்தையும் தவிர ஜிக்ஞாஸு தனக்கென விதிக்கப்பட்ட வித்தையின் கிளையை முறைப்படி கற்றுணர்ந்து 'ஸ்வாத்யாய'த்திலும் மற்றும் அந்த வித்தையை வளர்த்துப் பரப்புகையில் 'பிரவசன'த்திலும் எப்பொழுதும் ஆழ்ந்திருக்க வேண்டும்' என்பதே ஆசாரியரின் கட்டளை.

ஜிக்ஞாஸு பின்பற்ற வேண்டிய இந்த நித்திய கோட்பாடுகளில், ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் பிரவசனத்திற்கு விசேஷமான மகத்துவம் அளிக்கப்பட்டுள்ளது. மேற்கூறப்பட்ட ஒவ்வொரு கருமத்தையும் ஆற்றுவதற்கான உபதேசம் வழங்குகையில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸு விற்கு ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் பிரவசனம் ஆகிய கருமங்கள் ஒருகாலும் மீறத்தகாதது என்பதை மீண்டும் மீண்டும் நினைப்பூட்டுகிறார்¹⁰:

ऋतं च स्वाध्यायप्रवचने च । सत्यं च स्वाध्यायप्रवचने च ।

तपश्च स्वाध्यायप्रवचने च । दमश्च स्वाध्यायप्रवचने च ।

शमश्च स्वाध्यायप्रवचने च ।...

ஜிக்ஞாஸு கடைப்பிடித்தொழுக வேண்டிய நித்திய கருமங்களை இவ்வாறு கட்டளையிட்ட பின்பு ஆசாரியர் மேற்கொண்டு கூறுவதாவது: 'ரதீதரரின் வம்சத்தினரான ரிஷி சத்தியவசா சத்தியமே கடைப்பிடித்தற்குத் தகுந்தது என்பார்; புருசிஷ்டரின் வம்சத்தினரான

¹⁰ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.9, ப. 61

சீக்ஷாவல்லீ

ரிஷி தபோநித்யர் தவமே கடைப்பிடித்தற்குத் தகுந்தது என்பார்; மற்றும் முத்தகலரின் வம்சத்தினர் ரிஷி நாகர் ஸ்வாத்யாயமும் பிரவசனமுமே கடைப்பிடித்தற்குத் தகுந்தவை என்ற கருத்து கொண்டுள்ளார். 'இவ்வாறு பூர்வ ரிஷிகளின் உபதேசத்தை எடுத்துக் கூறி இறுதியில் ஆசாரியர், 'உண்மையில் ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் பிரவசனமுமே தவம் ஆகும், இதுவே தவம் ஆகும்' என்று கூறுகிறார்.

ஜிக்ஞாஸுவிற்கான ஜப மந்திரம்

சீக்ஷாவல்லியின் பத்தாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு இடையறாத ஜபத்திற்கான ஒரு சிறந்த மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறார். இந்த ஜப மந்திரம் ஜிக்ஞாஸுவின் சித்தத்தையும் புத்தியையும் தூய்மைப்படுத்தி அவனுக்கு பிரமஞானத்தைக் கிரகித்துக் கொள்ளக் கூடிய தகுதியை அளிக்கக் கூடியது. முதன் முதலில் ரிஷி த்ரிசங்கு இந்த மந்திரத்தை இசைத்ததாக ஆசாரியர் கூறுகிறார். ரிஷி த்ரிசங்குவைப் பின்பற்றி, பிரமத்துடன் தான் இரண்டறக் கலந்துள்ளதாக பாவித்து ஜிக்ஞாஸு இவ்வாறு ஜபம் செய்கிறான்¹¹:

अहं वृक्षस्य रेखा । कीर्तिः पृष्ठं गिरेरिव ।

उर्ध्वपवित्रो वाजिनीव स्वमृतमस्मि । द्रविणसवर्चसम् ।

सुमेधा अमृतोक्षितः । इति त्रिशङ्कोर्वेदानुवचनम् ॥

நானே இந்த உலகமாகிய விருக்ஷத்தின் தூண்டுகோலாய் இருப்பவன். என் கீர்த்தி மலைச்சிகரத்தைப் போல உயர்ந்து விளங்குகிறது. நான் பாவனமான பிரமத்திலிருந்து தோன்றியவன். அனைத்து அன்னத்திற்கும் மூலமான சூரியனைப் போன்றே நானும் அமிர்தமயமானவன். நானே ஒளிக்கின்ற செல்வம். நானே தெளிவான மதி. நானே அமிர்தத்தால் நனைக்கப்பட்டவன். இது த்ரிசங்கு ரிஷியின் வேத வழி வந்த வசனம்.

ஆசாரியரின் உபதேசம்

சீக்ஷாவல்லியின் அடுத்த அனுவாகத்தில், வேத அத்தியயனம் முடிவுற்ற பிறகு கிருகஸ்தாசிரமத்தில் நிலைபெற்று லௌகிக வாழ்க்கையை மேற்கொள்ளத் தகுதி பெற்ற 'ஸ்நாதகனான' பிரமசாரிக்கு முறையான கோட்பாடுகள் விதிக்கப்பட்டுள்ளன. ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசா

¹¹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.10, ப. 65

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ரியர் இந்த அனுவாகத்தின் பயனை உணர்த்துகையில், 'சிரௌத மற்றும் ஸ்மார்த்த லௌகிக கருமங்களை முறைப்படி நடத்தி ஜிக்ஞாஸு சுப ஸம்ஸ்காரங்களை அடைகிறான். இவ்வாறு ஸம்ஸ்காரம் பெற்று, சித்தசுத்தி அடைந்தவனான ஜிக்ஞாஸு இயல்பாகவே பிரமஞானத்தை அடைகிறான்' என்கிறார். ஆகவே, இவ்வனுவாகத்தில் வருணிக்கப்பட்டுள்ள லௌகிக வாழ்க்கையின் கோட்பாடுகள் பிரமஞானத்திற்குத் தேவையான இன்றியமையாத கட்டளைகளாகும்.

“உபநிஷத்தின் ஆசாரியர், குருவினிடம் வேத அத்தியயனத்தை நிறைவேற்றி லௌகிக வாழ்க்கையில் பிரவேசிக்கும் பொருட்டு விடை பெறும் ஸ்நாதகனான பிரமசாரிக்கு இவ்வாறு உபதேசம் வழங்குகிறார்:

“சத்தியம் பேசு. தருமத்தின் வழியைப் பின்பற்று. ஸ்வாத்யாயத்தின் நியமத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே. குருவிற்கு முறையான தனம் முதலானவற்றை அர்ப்பணித்த பிறகு உன் பரம்பரை அறுந்து விடாமல் அதனை வளரச் செய். சத்தியத்திலிருந்து ஒரு பொழுதும் வழுவாதே. தருமத்திலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே. உன்னுடைய குசல கருமங்களிலிருந்து, ஆத்மஞானத்தை வளர்க்கும் நன்முயற்சிகளிலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே. ஐஸ்வரியத்தை அளிக்கவல்ல சுபமும் மங்களமும் பொருந்திய கருமங்களிலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே. ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் பிரவசனங்களிலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே.

“தேவர்கள் மற்றும் பித்ருக்களின் பொருட்டு செய்யப்படும் கருமங்களிலிருந்து ஒருபொழுதும் வழுவாதே. தாயைத் தெய்வமாக வழிபடு. தந்தையைத் தெய்வமாக வழிபடு. ஆசாரியரைத் தெய்வமாக வழிபடு. அதிதியைத் தெய்வமாக வழிபடு.

“நிந்திக்கப்படாத கருமங்கள் எவையோ அவற்றிலேயே நீ ஈடுபடுவாயாக. மற்ற கருமங்களில் ஈடுபடாதே. ஆசாரியர்களான எங்களிடம் உள்ள நன்னடத்தைகளையே நீ சிரத்தையுடன் பின்பற்று வாயாக. மற்றவைகளைப் பின்பற்றாதே. ஆசாரியர்களாகிய எங்களை விட உயர்ந்த பிராமணர் எவரோ அவரை நீ ஆசனம் முதலானவை அளித்து பூஜிப்பாயாக.

“சிரத்தையுடன் தானம் செய்வாயாக. பெற்றுக் கொள்வோருக்கு அசிரத்தையுடன் மதிப்பின்றி எந்தப் பொருளையும் அளிக்காதே.

சீக்ஷாவல்லீ

உன்னுடைய ஐஸ்வரியத்திற்கு ஏற்ற முறையில் தானம் செய்வாயாக. நாணத்துடன் தானம் செய்வாயாக. பயபக்தியுடன் தானம் செய்வாயாக. பெற்றுக் கொள்வோரிடம் அன்புடன் தானம் செய்வாயாக.

“உனக்கு வைதிக கருமங்கள் அல்லது லௌகிக விவகாரங்கள் எதிலாவது சந்தேகம் உண்டானால், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் தீர விசாரித்துணரும் திறமை வாய்ந்தவரும், முறையான கருமங்கள் மற்றும் நடத்தைகளைக் கடைப்பிடிப்பவரும், மற்றவர்களின் ஏவுதலுக்கு உட்படாதவரும், சுயேச்சையாய் கருமங்களை ஆற்றக் கூடியவரும், இனிய சுபாவம் கொண்டவரும், தருமத்தில் உறுதியான பற்றுடையவரும், காமத்தால் விவேகத்தை இழக்காதவருமான பிராமணர் அந்நிலையில் எவ்வாறு நடந்துகொள்வாரோ அவ்வாறே நீயும் நடந்துகொள்வாயாக.

“யார் ஒருவர் மீதும் ஏதேனும் குற்றம் சாட்டப்பட்டிருப்பின் அச்சந்தர்ப்பத்தில், தீர விசாரித்துணரும் திறமை வாய்ந்தவரும், முறையான கருமங்கள் மற்றும் நடத்தைகளைக் கடைப்பிடிப்பவரும் மற்றவர்களின் ஏவுதலுக்கு உட்படாதவரும், சுயேச்சையாய் கருமங்களை ஆற்றக் கூடியவரும், இனிய சுபாவம் கொண்டவரும் தருமத்தில் உறுதியான பற்றுடையவரும், காமத்தால் விவேகத்தை இழக்காதவருமான பிராமணர் குற்றம் சாட்டப்பட்டவரிடம் எவ்வாறு நடந்து கொள்வாரோ அவ்வாறே நீயும் நடந்துகொள்வாயாக.”

ஸ்நாதகனான பிரமசாரிக்கு அளிக்கப்பட்ட இந்த விரிவான, தெளிவான உபதேசத்தின் முடிவில் ஆசாரியர், விதிக்கப்பட்டுள்ள கோட்பாடுகள் அனைத்தையும் ஒருகாலும் மீறக்கூடாதென்று அழுத்தமாகக் கூறுகிறார். அனுவாகத்தின் முடிவில் ஆசாரியர் ஆணித்தரமாக இடும் கட்டளை வருமாறு²²:

एष आदेशः । एष उपदेशः । एषा वेदोपनिषत् । एतदनुशासनम् ।

एवमुपासितव्यम् । एवमु चैतदुपास्यम् ॥

இதுவே என் ஆணை. இதுவே நான் உனக்கு இடும் கட்டளை, இதுவே உபதேசம், இதுவே வேதத்தின் சாரம், இதுவே முறையான அனுசாசனம், இதுவே ஈச்வரனின் கட்டளை. இவ்வாறே நீ உபாசிக்க வேண்டும். இதையே நீ செய்ய வேண்டும். இவ்விதமே இது உன்னால் செய்யத் தகுந்தது.

²² தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.11, ப. 71

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

சாந்தி பாடம்

சீக்ஷாவல்லியின் இறுதியான பன்னிரண்டாவது அனுவாகமாவது, இவ்வல்லியில் அடையப்பெறும் வித்தையை விக்னமின்றி பாதுகாப்பதற்கென செய்யப்படும் சாந்தி பாடமாகும். இது சீக்ஷாவல்லியின் தொடக்கத்தில் உள்ள சாந்தி பாடத்தையே பெரும்பாலும் ஒத்திருக்கிறது. எனினும் பாடத்தின் பிற்பகுதியில் 'வதிஷ்யாமி' என்னும் இடத்தில் 'அவாதிஷம்' என்றும், 'அவது' என்னும் இடத்தில் 'ஆவீத்' என்றும் இறந்தகால வினைச்சொற்கள் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளன. சீக்ஷாவல்லியின் தொடக்கத்தில் ஜிக்ஞாஸு வாயுவை ருதம், சத்யம் மற்றும் பிரமமென்று குறிப்பிட்டு சீக்ஷாவல்லியின் அத்தியயனத்தில் தன்னையும் ஆசாரியரையும் காக்குமாறு பிரார்த்திக்கிறான். இப்போது, சீக்ஷாவல்லி விக்னமின்றி முடிவுற்ற பின் அதே வாயுவை மீண்டும் ருதமாகவும், சத்யமாகவும், பிரமமாகவும் அழைத்து இக்காரியத்தில் தன்னையும் ஆசாரியரையும் காத்ததற்கு நன்றி கூறுகிறான். 'இவ்வாறு சீக்ஷாவல்லியின் அத்தியயனத்தால் பெற்ற வித்தையானது காப்பாற்றப்பட்டும். இதற்கிடையே வரும் மூன்று வகை தாபங்களும் சாந்தி பெறட்டும்' என்று பிரார்த்திக்கிறான்.

சீக்ஷாவல்லியின் சாரம்

ஜிக்ஞாஸுவை புத்தியாலும் செயலாலும் பிரமவித்தையை நாடுவதற்குத் தகுதி உடையவனாகச் செய்வதே சீக்ஷாவல்லியின் நோக்கம். இங்கு ஆசாரியர் எல்லாவற்றிற்கும் முன்பாக ஜிக்ஞாஸு விற்குச் சொற்களைப் பற்றிய முறையான அறிவினை உணர்த்துகிறார். இந்த சாஸ்திரத்தை அறியாது எவ்விதமான ஓதுதலும் சாத்தியமன்று. இதற்குப் பிறகு ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு, சிருஷ்டியின் மூலப் பிரிவுகளை ஸம்ஹிதைகள், வியாகிருதிகள் மற்றும் பாங்க்தங்கள் என்ற வடிவங்களில் வழங்கி, இவ்வாறு பல்வேறு வடிவங்களில் சிருஷ்டியைத் தியான உபாசனை செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார். மேலும் சிருஷ்டியின் ஆத்யாத்மிக மற்றும் ஆதிபௌதிக பிரிவுகளை இந்தப் பல்வேறு வடிவங்களில் காணுங்கால் செய்யப்படும் தியான உபாசனைக்குப் பிறகு ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்குச் சிருஷ்டியின் முழுமையை உணர்த்தி, இந்த முழுமையைக் குறிக்கும் ஓங்காரத்தின் ஆராதனையை உபதேசிக்கிறார்.

ஆழ்ந்த தியான உபாசனை மற்றும் சிரத்தை மிகுந்த ஆராதனையின் இந்த நீண்ட வழிமுறை முடிவுற்றதும், ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸு

சீக்ஷாவல்லீ

விற்கு ஸ்வாத்யாயம் மற்றும் பிரவசனம், தவிர ருதம், சத்யம், சமம், மற்றும் தமம் முதலானவற்றின் அனுசாசனத்தைத் தவறாது தொடர்ந்து செய்யும்படி கட்டளையிடுகிறார். மேலும், பிரமத்துடன் ஒன்றாய் இணைந்த உபாசகனின் மனோநிலையை உணர்த்தும் ஆழமான ஒரு மந்திரத்தை ஜபம் செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார். இவ்வாறு இந்தச் செறிவான அனுசாசனத்தைப் பின்பற்றி, மற்றும் ஆழமான மந்திரத்தின் ஜபத்தைச் செய்யும் ஜிக்ஞாஸு நிச்சயம் பிரமவித்தையை அடையும் இலட்சியத்தைத் தன் புத்தியிலும் செயலிலும் அழுத்தமாகப் பதித்துக்கொள்வான் என்பதில் துளியும் ஐயமில்லை. இறுதியில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு நியமமான லௌகிக வாழ்க்கையை நடத்துகையில் பிரமவித்தைக்குத் தேவையான ஸம்ஸ்காரங்களைப் பெறுவதற்கான வழிமுறையை உபதேசிக்கிறார். இவ்வாறு தியானம், உபாசனை, ஆராதனை, ஸ்வாத்யாயம், பிரவசனம் மற்றும் ஸம்ஸ்காரங்களைச் சேமிக்கும் முறையான வாழ்க்கையைப் பின்பற்றி ஒழுகும் ஜிக்ஞாஸு மிக எளிதாகவே பிரமவித்தையை அடைவதற்கு ஏற்றவனாகி விடுகிறான்.

சீக்ஷாவல்லியில் கொடுக்கப்பட்டுள்ள இவ்வனைத்துக் கோட்பாடுகளும் பிரமவித்தையை அடைவதற்கான முன் ஆயத்தங்களே. பிரமவித்தையை, பிரமத்தின் ஆனந்தமயமான ஸ்வரூபம் வரை சென்றடையும் வழிமுறையை, உபநிஷத்தின் அடுத்த இரண்டு வல்லிகளான பிரமானந்தவல்லியும் பிருகுவல்லியும் உபதேசிக்கின்றன. அங்கு ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு எவ்வாறு அவ்வியக்கமான சூக்ஷ்மமான பிரமமானது சிருஷ்டியின் ஸ்தூலமான வடிவங்களில் தன்னைத்தானே வெளிப்படுத்திக் கொள்கிறது என்பதையும் ஸ்தூலத்திலிருந்து சூக்ஷ்மத்தை நோக்கிச் செல்லும் போது ஜிக்ஞாஸு எவ்வாறு ஒவ்வொரு பாகமாக உரித்துச் செல்கிறான் என்பதையும் இறுதியில் அவன் எவ்வாறு முழுமையான, அவ்வியக்கமான, ஆனந்த ஸ்வரூபமான அந்தப் பிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தை அடைகிறான் என்பதையும் விளக்குகிறார்.

பிரமானந்தவல்லீ மற்றும் பிருகுவல்லியில் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யனுக்கு பிரமவித்தையின் ஆழமான இரகசியங்களை மேன்மேலும் தெளிவுபடுத்திக் கொண்டு செல்ல அன்னம் மற்றும் அன்னத்தின் பல்வேறு ரூபங்கள் ஆசாரியரின் உபதேசத்தில் மேன்மேலும் முக்கியத்துவம் அடைந்த வண்ணம் உள்ளன. ஆயினும், சீக்ஷாவல்லியில் அன்னத்தைப் பற்றிய குறிப்பு மட்டுமே இரண்டு, மூன்று இடங்களில் காணப்படுகிறது. சீக்ஷாவல்லியின்

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஐந்தாவது அனுவாகத்தில் அன்னமானது மஹ: என்ற வியாகிருதியின் வடிவத்தில் விளக்கப்படுகிறது. மஹ: என்ற வியாகிருதியாவது பிரமமேயாகும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் ஆசாரியரின் உபதேசமாவது ¹³:

मह इत्यन्म् । अनेन वाव सर्वे प्राणा महीयन्ते ।

‘அன்னம் மஹ: என்ற வியாகிருதியாகும். அன்னத்தாலேயே அனைத்து ஜீவன்களும் உயிர் வாழ்கின்றன.’ இது தவிர, மூன்றாவது அனுவாகத்தில் ஸம்ஹிதோபசனையின் உபதேசத்தை வழங்கிய பிறகு ஆசாரியர் ‘மஹாஸம்ஹிதைகளின் வடிவத்தில் சிருஷ்டியின் தியான உபாசனை செய்யும் ஜிக்ஞாஸு சந்ததி, பசுக்கள், அன்னம் இவற்றுடன் பிரமதேஜஸ் அடைந்து முடிவில் சுவர்க்கலோகத்தைப் பெறுவான்’ என்று கூறுகிறார் ¹⁴:

संधीयते प्रजया पशुभिः । ब्रह्मवर्चसेनात्नाद्येन सुवर्गोऽलोकैः ।

மேலும், சீக்ஷாவல்லியின் கிட்டத்தட்ட இறுதிப்பகுதியில், பத்தாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் சூரியனை ‘வாஜினி’ என்று குறிப்பிடுகிறார். ‘வாஜம்’ என்பது அன்னத்தின் ஒரு பெயரே. எல்லா அன்னத்திற்கும் மூலகாரணமான சூரியன் ‘வாஜினி’ என்று கூறப்படுகிறான். சூரியனின் இந்த அன்னமயமான ரூபத்தை நினைவுபடுத்தும் வகையில் பத்தாவது அனுவாகத்தில் ஜிக்ஞாஸு இவ்வாறு ஜபம் செய்கிறான் ¹⁵:

उर्ध्वपवित्रो वाजिनीव स्वमृतमस्मि । द्रविणःसर्वसम् ।

சீக்ஷாவல்லியில் அன்னத்தைப் பற்றி உள்ள குறிப்புகள் இவ்வளவே. ஆனால் பிரமானந்தவல்லி மற்றும் பிரகுவல்லியிலோ அன்னத்தைப் பற்றிய குறிப்புகள் எங்கெங்கும் காணப்படுகின்றன. பிரமானந்தவல்லியில் பிரமவித்தையின் பல்வேறு அடுக்குகளைப் பிரிக்கையில், ஆசாரியர் எல்லாவற்றிற்கும் முன்பாக பிரமத்தின் அன்னமயமான உறையைப் பற்றி உபதேசிக்கிறார். பிரகுவல்லியில் ஜிக்ஞாஸு பிரமசாக்ஷாத்காரத்தின், பிரமத்தைப் பிரத்யக்ஷமாக உணரும் பாதையில் செல்லும் போது பாதையின் நுழைவாயிலில் அன்னத்தையே தரிசிக்கிறான். பின் இறுதியில் த்ரஷ்டாவான ஆசாரியரைப் பின்பற்றி ஜிக்ஞாஸுவான சிஷ்யன் ஆனந்த ஸ்வரூபமான

¹³ தைத்திரியோபநிஷத்து 1.5, ப. 42

¹⁴ தைத்திரியோபநிஷத்து 1.3, ப. 28

¹⁵ தைத்திரியோபநிஷத்து 1.10, ப. 65

பிரமானந்தவல்லீ

பிரமசாக்ஷாத்காரத்தை அடைந்தவுடன் ஆசாரியரும் சிஷ்யனும் அன்னத்தின் மகிமையைப் போற்றி ஆனந்தப் பரவசத்துடன் பாடத் தொடங்குகிறார்கள். அன்னத்திற்கே பிரமத்தின் ஸ்தானத்தை அளித்து அன்னத்தின் சிறப்பையும் அன்னத்தைப் பற்றிய அனுசாசனத்தையும் போற்றிப் பாடுகின்றனர். இவ்வாறு அன்னத்தின் அற்புத மகிமையை வெளிக்காட்டுவதுடன் இந்த உபநிஷத்து முடிவடைகிறது.

பிரமவித்தையின் வடிவம்: பிரமானந்தவல்லீ

சாந்தி பாடம்

பிரமானந்தவல்லியும் சீக்ஷாவல்லியைப் போலவே சாந்தி பாடத்துடன் தொடங்குகிறது. இந்த வல்லியின் சுருக்கமான சாந்தி பாடத்தில் த்ரஷ்டா ஆசாரியரும் தரிசனத்தை நாடும் சிஷ்யனும் பிரமத்தைப் பிரார்த்தனை செய்து, ஆசாரியரும் சிஷ்யனுமான அவர்கள் இருவரும் ஒன்றாகப் பாதுகாப்பும், பராமரிப்பும், பலமும், தேஜஸும் பெற வேண்டுமென்றும், அவர்கள் இருவருக்கிடையே ஒரு பொழுதும் எவ்விதமான வெறுப்பும் ஏற்படக்கூடாதென்றும், வித்தையை அடைவதற்கான பாதையில் குறுக்கிடும் அனைத்து விதமான விக்னங்களும் சாந்தி அடைய வேண்டுமென்றும் வேண்டு கிறார்கள். சாந்தி பாடம் கீழ்வருமாறு¹⁶:

ॐ सह नावतु । सह नौ भुनक्तु । सह वीर्यं करवावहै ।

तेजस्वि नावधीतमस्तु मा विद्विषावहै ॥

ॐ शान्तिः ! शान्तिः ! शान्तिः !

ஓம்! அந்தப் பிரமம் எங்கள் இருவரையும் பாதுகாப்பதாக. எங்கள் இருவரையும் சேர்த்துப் பேணிப் போற்றுவதாக. நாங்கள் இருவரும் வீரியம் மிகுந்தவர்களாக விளங்குவோமாக. நாங்கள் அத்தியயனம் செய்யும் வித்தையில் இருவரும் தேஜஸை அடைவோமாக. ஒருபோதும் நாங்கள் ஒருவரையொருவர் வெறுக்கா திருப்போமாக. ஓம்! அனைத்து விதமான விக்னங்களும் சாந்தி அடையுமாக.

¹⁶ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.1, ப. 94

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

வித்தையின் பலன்

சாந்தி பாடத்திற்குப் பின் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு அவன் நாடும் வித்தையின் பரம லட்சியத்தைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது¹⁷:

ॐ ब्रह्मविदाप्नोति परम् । तदेषाम्युक्ता । सत्यं ज्ञानमनन्तं ब्रह्म । यो वेद निहितं
गुहायां परमे व्योमन् । सोऽश्रुते सर्वान् कामान् सह ब्रह्मणा विपश्चितेति ॥

ஓம்! பிரமவித்தையை அறிந்தவன் பரமாத்மாவை, ஒன்றேயான அவ்வியக்க்தமான பிரமத்தை அடைகிறான். இப்பரப்பிரமத்தைப் பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட்டுள்ளது: அது சத்யம், அது ஞானம், அது அனந்தம், அனைத்து இடங்களிலும் எல்லாக் காலங்களிலும் அது வியாபித்துள்ளது. எவன் அந்த பிரமத்தை ஹ்ருதயத்தின் மத்தியில் உள்ள பரம ஆகாசத்தில் உள்ளதாக அறிகிறானோ, அவன் பிரமத்துடன் கூடி உடனேயே அனைத்து போகங்களையும் அடைந்து விடுகிறான். அவன் விருப்பங்கள் பூரணமாய் நிறைவேறுகின்றன.

சிருஷ்டிக் கிரமம்

பிரமவித்தையின் பலனை உபதேசித்த பின் ஆசாரியர் பிரம வித்தையின் வருணனையைத் தொடங்குகிறார். முதலில் அவ்வியக்க்தமான பிரமத்திலிருந்து வியக்க்தமான சிருஷ்டி உருவாகும் கிரமத்தை விளக்குகிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது¹⁸:

तस्माद्वा एतस्मादात्मन आकाशः संभूतः । आकाशाद्वायुः । वायोरग्निः ।
अग्नेरापः । अद्भ्यः पृथिवी । पृथिव्या ओषधयः । ओषधीभ्योऽन्नम् ।
अन्नात्पुरुषः ॥

அந்தப் பிரமத்திலிருந்து, எந்தப் பிரமமானது இந்த ஆத்மாவாகவும் உள்ளதோ, அப்பிரமத்திலிருந்தே ஆகாசம் உண்டாயிற்று. ஆகாசத்திலிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து அக்னியும், அக்னியிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து பிருத்வியும், பிருத்வியிலிருந்து செடி கொடிகளும், செடி கொடிகளிலிருந்து அன்னமும், அன்னத்திலிருந்து 'புருஷ'னும் உண்டாகின்றனர்.

¹⁷ கைத்திரீயோபநிஷத்து 2.1, ப. 97

¹⁸ கைத்திரீயோபநிஷத்து 2.1, ப. 97

பிரமானந்தவல்லி

அன்னமயபுருஷன்

மேலே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள ஆகாசம், வாயு, அக்னி, ஜலம், மற்றும் பிருத்வி இவை சிருஷ்டியின் மூல தத்துவங்களான பஞ்சமகா பூதங்களாகும். ஆசாரியர் வழங்கிய இந்தச் சிருஷ்டிக் கிரமத்தின்படி அன்னத்திலிருந்து புருஷன் உண்டாகிறது. இங்குக் கூறப்பட்டுள்ள புருஷன் என்பது தனிப்பட்ட சரீரத்தில் உள்ள ஆத்மாவைக் குறிக்கும் என்று ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் விளக்குகிறார். ஆனால் இந்த ஜீவாத்மா வானது உண்மையில் பரம புருஷனான பிரமமே என்பதால், அதனுடைய அம்சமாய் விளங்குவதால், இங்கும் இனி வரும் மற்ற இடங்களிலும் புருஷன் என்பதன் பொருளாய் சிருஷ்டி அனைத்திலும் வியாபித்துள்ள அவ்வியக்கமான பிரமம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தனிப்பட்ட சரீரத்திலும் மற்றும் அனைத்து சிருஷ்டியிலும் வியாபித்துள்ள எந்தப் புருஷனைப் பற்றி இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் குறிப்பிடப்படுகிறதோ அவன் முற்றுமாய் வடிவம் அற்றவன் அல்லன் - அப்புருஷன் அன்னமயமானவன் என்பதை உபநிஷத்தின் ஆசாரியர் தெளிவுபடுத்துகிறார். அன்னமயமான இந்தப் புருஷனை ஜிக்ஞாஸு விற்கு உணர்த்துவதே தற்பொழுது ஆசாரியரின் குறிக்கோளாகும். அதனால் இப்புருஷனுடைய அன்னமயத் தன்மையை விசேஷமாக விளக்கும் ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்¹⁹:

स वा एष पुरुषोन्नरसमयः । तस्येदमेव शिरः । अयं दक्षिणः पक्षः ।

अयमुत्तरः पक्षः । अयमात्मा । इदं पुच्छं प्रतिष्ठा । तदप्येष श्लोको भवति ॥

அந்த இப்புருஷன் அன்னமயமானவன். அவன் அன்னம் மற்றும் அன்னத்தின் சாரமான ரசத்திலிருந்து ஆக்கப்பட்டுள்ளான். இதுவே அந்தப் புருஷனுடைய தலை. இது அவன் வலப்பக்கம். இது அவன் இடப்பக்கம். இது அவனது நடுவுடல். இது அவனது கீழுடல். அவனைப் பற்றியே இந்தக் கீழ் வரும் சுலோகம் கூறப்பட்டுள்ளது.

உபநிஷத்தின் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு இவ்வகையில் புருஷனின் அன்னமயமான தன்மையை விளக்கி, இந்த அன்னமய சரீரத்தை பிரமத்தின் வெளிப்பாடாகவே காணும்படி உபதேசிக்கிறார். இவ்வாறு, நாம் முதலில் சுட்டிக்காட்டியதைப் போல், பிரமவித்தையின்

¹⁹ கைத்திரியோபநிஷத்து 2.1, ப. 97

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

உபதேசத்தின் முதல் படியிலேயே அன்னத்தைப் பற்றிய உணர்வு உண்டாகிறது. அவ்வியக்தமான பிரமம் படைப்பின் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிப்படும் வரிசைக்கிரமத்தை அறிந்து கொள்ளும் போது அன்னத்தையே முதலில் அறிய வேண்டும். மேலும் ஆசாரியர் எந்த அன்னமயபுருஷனின் வருணனை இங்கு கொடுக்கப்படுகிறதோ, அவனே பிராணமயமாகவும், மனோமயமாகவும், விஞ்ஞான மயமாகவும், மற்றும் ஆனந்தமயமாகவும் விளங்குகிறான் என்று கூறுகிறார். ஆனால் இந்தப் பிராணமயபுருஷன் முதலானோர் அன்னமயபுருஷனுக்குள்ளேயே நிரம்பி உள்ளனர். அச்சில் வார்க்கப்பட்ட தாமிரச் சிலையைப் போல் பிராணமயபுருஷன் முதலானோர் அன்னமயபுருஷனின் வடிவத்தாலேயே வடிவம் பெறுகின்றனர் என்று ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் கூறுகிறார். எனவே அன்னமயபுருஷனை உணராமல் பிராணமயபுருஷன் முதலானவர்களை உணரவியலாது.

ஆசாரியர் நெல்லிருந்து உமியை அப்புறப்படுத்துவதைப் போல் அன்னமய, பிராணமய, மனோமய, விஞ்ஞானமய மற்றும் ஆனந்தமயமான புருஷர்களை ஜிக்ஞாசவிற்குப் பிரித்துக் காண்பித்தவாறு செல்கிறார். ஆனால் அன்னமயபுருஷனே இவ்வனைத்து புருஷர்களுக்கும் முதலில் காணப்படுகிறான்; இவர்கள் அனைவருக்கும் வடிவத்தை வழங்குகிறான். அடுத்த அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர் இந்த அன்னமயபுருஷனின் மகிமையையே பாடுகிறார்.

அன்னத்தின் மகிமை

பிரமானந்தவல்லியின் இரண்டாவது அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர் அன்னத்தின் மகிமை பற்றிய இந்தச் சுலோகத்தை வழங்குகிறார்²⁰:

अन्नाद्दे प्रजाः प्रजायन्ते । याः काश्च पृथिवीऽश्रिताः । अथो अन्नेनैव
जीवन्ति । अथैनदपि यन्त्यन्ततः । अन्नं हि भूतानां ज्येष्ठम् ।
तस्मात्सर्वीषधमुच्यते । सर्वं वै तेऽन्नमाप्नुवन्ति येऽन्नं ब्रह्मोपासते ।
अन्नं हि भूतानां ज्येष्ठम् । तस्मात्सर्वीषधमुच्यते । अन्नाद्भूतानि जायन्ते ।
जातान्यन्नेन वर्धन्ते । अद्यतेऽत्ति च भूतानि । तस्मादन्नं तदुच्यत इति ॥

²⁰ தைத்திரியோபநிஷத்து 2.2, ப. 124

பிரமானந்தவல்லீ

பிரஜைகள் அனைத்தும், பிறந்தவை அனைத்தும் அன்னத்திலிருந்தே உண்டாகின்றன. பூமியிலுள்ள அனைத்துமே அன்னத்திலிருந்து உண்டானவையே. அன்னத்தின் உதவியாலேயே அவை ஜீவிக்கின்றன. இறுதியில் அன்னத்துடனேயே ஒன்றிவிடுகின்றன. அன்னமே எல்லா பூதங்களிலும் மூத்தது, அன்னமே அனைத்து பூதங்களுக்கும் முன் தோன்றியது. இதனால் அன்னம் 'ஸர்வௌஷதம்', எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் எல்லாவிதமான பிணிகளையும் ஆற்றவல்ல அருமருந்து என்று கூறப்படுகிறது. அன்னத்தைப் பிரமமென்றே சிரத்தையுடன் உபாசிப்பவர்கள் நிச்சயமாக எல்லா அன்னத்தையும் அடைகிறார்கள்.

அன்னமே பூதங்களுள் மூத்தது. எனவே அன்னமானது 'ஸர்வௌஷதம்' எனப்படுகிறது. அன்னத்தாலேயே அனைத்து பூதங்களுக்கும் பிறவி உண்டாகிறது. பிறவி உண்டான பிறகும் அன்னத்தாலேயே அவை வளர்ச்சியடைகின்றன.

பூதங்கள் அனைத்தும் அன்னத்தையே உண்கின்றன. அன்னம் அவையனைத்தையும் உண்கிறது. இறுதியில் அவையனைத்தும் அன்னத்துடனேயே ஒன்றிவிடுகின்றன. பூதங்களால் அன்னம் உண்ணப்படுகிறது, 'அத்யதே', மற்றும் பூதங்களை அன்னமே உண்கிறது, 'அத்தி', எனவே இதற்கு 'அன்னம்' என்ற பெயர் அமைந்துள்ளது.

பிராணமயபுருஷன்

இவ்வாறு பிரமத்தின் முதல் தோற்றமான 'அன்னமயபுருஷனை' அறிமுகம் செய்த பிறகு, ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவை பிரமவித்தையின் அடுத்த படிக்கு அழைத்துச் செல்லுகையில், 'பிராணமயபுருஷனை' உணர்த்துகிறார். ஆசாரியரின் உபதேசமாவது²¹:

तस्माद्वा एतस्मादन्नरसमयादन्योऽन्तर आत्मा प्राणमयः । तेनैष पूर्णः ।

स वा एष पुरुषविध एव ॥

இந்த அன்னமயபுருஷனிலிருந்து வேறுபட்டு அதற்குள் உறையும் மற்றொரு புருஷனானவன் பிராணமயபுருஷன். இந்த அன்னமயபுருஷன் அந்தப் பிராணமயபுருஷனால் நிறைக்கப்பட்டுள்ளான்.

²¹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.2, ப. 124

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

அப்பிராணமயபுருஷன் இந்த அன்னமயபுருஷனைப் போன்றே வடிவத்தைக் கொண்டுள்ளான்.

பிராணமயபுருஷன் அன்னமயபுருஷனுடன் ஒரே வடிவமாய் விளங்குவதை ஆசாரியர் மேலும் தெளிவாக உபதேசிக்கையில், பிராணமயபுருஷன் அன்னமயபுருஷனின் வடிவத்தாலேயே தன் வடிவத்தை அடைகிறான் என்று கூறுகிறார். ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் இதனை ஒரு உவமை மூலம் விளக்குகிறார். உருக்கிய தாமிரம் அச்சில் வார்க்கப்பட்டு அச்சின் வடிவத்தையே அடைவதைப் போன்றே அன்னமயபுருஷனை நிரப்பும் பிராணமயபுருஷன் அன்னமயபுருஷனின் ரூபத்தை அடைகிறான். அன்னமயபுருஷனைப் போலவே இப்பிராணமயபுருஷனும் பல்வேறு அங்கங்களைக் கொண்டுள்ளான். ஆசாரியர் பிராணமயபுருஷனின் பல்வேறு அங்கங்களைச் சுட்டிக்காட்டியவாறே எவ்வாறு பல விதமான பிராணவாயுக்கள் பிராணமயபுருஷனின் பல்வேறு அங்கங்களின் ரூபத்தில் விளங்குகின்றன என்பதையும் விளக்குகிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது²²:

तस्य पुरुषविधतामन्वयं पुरुषविधः । तस्य प्राण एव शिरः । व्यानो
दक्षिणः पक्षः । अपान उत्तरः पक्षः । आकाश आत्मा । पृथिवी पुच्छं
प्रतिष्ठा । तदप्येष श्लोको भवति ॥

அந்த அன்னமயபுருஷனின் புருஷ வடிவத்திலிருந்ததே பிராணமயபுருஷன் புருஷ வடிவத்தைப் பெறுகிறான். அப்பிராணமயபுருஷனுக்குப் பிராணவாயுவே தலை, வியானவாயு வலப்பக்கம், அபானவாயு இடப்பக்கம், ஆகாசம் நடுவுடல் மற்றும் பிருத்தவியே கீழ்ப்பகுதி. இப்பிராணமயபுருஷனைப் பற்றிக் கீழ்வரும் சுலோகத்தில் கூறப்பட்டுள்ளது.

மனோமயபுருஷன்

பிரமானந்தவல்லியின் அடுத்த அனுவாகம் பிராணமயபுருஷனின் மகிமையைப் பற்றிய பாடலுடன் தொடங்குகிறது. ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்:

“சிருஷ்டியின் பல்வேறு பிரிவுகளின் அபிமானி தேவர்களான அக்னி முதலானோர் பிராணவாயுவினாலேயே ஜீவிக்கின்றனர்,

²² தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.2, ப. 124

பிரமானந்தவல்லீ

செயலாற்றுகின்றனர். இவ்விதமாக மனிதர்களும், மிருகங்களும் பிராணவாயுவினாலேயே தத்தம் செயலைச் செய்கின்றனர். பிராணமே பூதங்களுக்கெல்லாம் ஆயுளாய் விளங்குகிறது. பிராணிகளின் ஜீவனாய் உள்ளது. எனவே பிராணவாயு 'ஸர்வாயுஷம்' எனப்படுகிறது. பிராணத்தைப் பிரமமாக நினைத்து அப்பிராணபிரமத்தைச் சிரத்தையுடன் உபாசனை செய்பவன் பூரண ஆயுளை அடைகிறான். பிராணமே பூதங்களுக்கெல்லாம் ஆயுளாய் விளங்குகிறது. எனவே பிராணவாயு 'ஸர்வாயுஷம்' எனப்படுகிறது.'

இவ்வாறு அன்னமயபுருஷனின் உள்ளிருந்து அன்னமயபுருஷனுக்கு ஜீவனையும் செயலையும் தரும் பிராணமயபுருஷனை உணர்த்திய பின்னர் உபநிஷத்தின் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவை பிரமவித்தையின் அடுத்த படிக்கு அழைத்துச் சென்று பிராணமயபுருஷனை பரிபூரணமாக்கும் மனோமயபுருஷனை உணர்த்துகிறார்.

ஆசாரியர் இந்தப் பிராணமயபுருஷன் அன்னமயபுருஷனின் ஆத்மாவென்றும் மற்றும் பிராணமயபுருஷனிலிருந்து வேறுபட்டு அதனுள்ளே வியாபித்திருக்கும் மற்றொரு புருஷனாக மனோமயபுருஷன் உள்ளான் என்றும் உபதேசிக்கிறார். பிராணமயபுருஷன் மனோமயபுருஷனால் நிறைந்துள்ளான். அன்னமய, பிராணமயபுருஷர்களைப் போன்றே இந்த மனோமயபுருஷனும் ஐந்து முக்கிய அங்கங்களை உடையவன். யஜுர் வேதமே இம்மனோமயபுருஷனின் தலையாகும். ரிக்வேதமே வலது பக்கம்; ஸாமவேதம் இடப் பக்கம்; வேதத்தின் பிராமணப் பகுதியானது - அதாவது எது 'ஆதேசம்' என்று கூறப்படுகிறதோ அது - இம்மனோமயபுருஷனின் நடுவுடல், மற்றும் ரிஷி அதர்வாங்கிரஸரால் கேட்கப்பட்ட அதர்வ வேதம் கீழுடலாகும்.

விஞ்ஞானமயபுருஷன்

பிரமானந்தவல்லியின் அடுத்த அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர் பிரமமானது நம் சாதாரண உணர்வுகளுக்கெல்லாம் அப்பாற்பட்ட தன்மையுடையதென்பதை விளக்குகிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது:

“அந்தப் பிரமம் எத்தன்மை கொண்டது என்றால், சொல்லும், மனமும், ஒலியும், சிந்தனையும் அதனை அடையாமலேயே திரும்பி விடுகின்றன. ஆனால் எவன் அந்த ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரமத்தை

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

உணர்கிறானோ அவனுக்கு எப்பொழுதும் எங்கும் எந்த பயமும் கிடையாது.’’

நான்காவது அனுவாகத்தின் பிற்பகுதியில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸு விற்கு மனோமயபுருஷனுள் நிறைந்திருக்கும் விஞ்ஞானமயபுருஷனை உணர்த்துகிறார். மனோமயபுருஷன் பிராணமயபுருஷனின் ஆத்மா என்று ஆசாரியர் கூறுகிறார். அந்த மனோமயபுருஷனின் மூன்று வேறுபட்டு அதனைப் பரிபூரணமாக்கும் மற்றொரு புருஷனே விஞ்ஞானமயபுருஷனாவான். இந்த விஞ்ஞானமயபுருஷன் மனோமயபுருஷனிலிருந்தே தன் வடிவத்தைப் பெறுகிறான். முன் குறிப்பிட்ட மூன்று புருஷர்களைப் போலவே விஞ்ஞானமயபுருஷனுக்கும் ஐந்து முக்கிய அங்கங்கள் உள்ளன: சிரத்தையே இவன் தலை; ‘ருதம்’ வலப்பக்கம்; சத்தியம் இடப்பக்கம்; யோகம் நடுவுடல்; ‘மஹத்’ கீழுடல்.

விஞ்ஞானம், சிரத்தை, ருதம், சத்தியம், யோகம், மற்றும் மஹத் இவை பாரதீய தத்துவ சாஸ்திரத்தின் அடிப்படை எண்ணங்களாகும். ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் பிரமானந்தவல்லியின் இந்த நான்காவது அனுவாகத்தை விளக்குகையில், ‘வேதங்களின் பொருளைப் பற்றிய ஒரு உறுதியான உணர்வினால் உருவாகி யக்கும் முதலான கருமங்களை நிறைவேற்றும் சாதனமாக எது விளங்குகிறதோ அந்த நிச்சயமான புத்தியே விஞ்ஞானம்’ என்கிறார். இந்த விஞ்ஞானம் மெய்யறிவின் பண்பாகும். மேலும், சிந்தித்துச் செயலாற்றக் கூடிய தன்மையே இந்த விஞ்ஞானத்தின் முக்கிய இலக்கணமாக விளங்குகிறது. ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியரின் வரிகள்²³:

वेदार्थविषया बुद्धिर्निरचयात्मिका विज्ञानं तच्चाध्यवसायलक्षणमन्तःकरणस्य धर्मः ।

ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் முதலில் உள்ள ஒரு அனுவாகத்தை விளக்குகையில் மனோமய மற்றும் விஞ்ஞானமயபுருஷர்களை இவ்வாறு வருணிக்கிறார்²⁴:

तमोमिश्रः सत्त्वगुणो मनोमयकारणम् । अतो मनोमये तामसभागधर्मा रागद्वेषादय
उपलभ्यन्ते । रजोमिश्रः सत्त्वगुणो विज्ञानमय कारणम् । अतो विज्ञानमये यज्ञादीनां
वैदिकक्रियाणां कृष्यादीनां लौकिकक्रियाणां च कर्तृत्वमुपलभ्यते ।

²³ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.4, ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் உரை, ப. 139

²⁴ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.4, ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் உரை, தைத்திரீய அரண்மகம், 8.4, ப. 599

பிரமானந்தவல்லீ

'தமோ' குணம் கலந்த 'சத்வ' குணத்தாலேயே மனோமயபுருஷன் உண்டாகிறான். எனவே மனோமயபுருஷனில் 'தமோ' குணத்திற்கு இயல்பான 'ராகம்', 'த்வேஷம்' (விருப்பு, வெறுப்பு) முதலானவை காணப்படுகின்றன. 'ரஜோ' குணம் கலந்த 'சத்வ' குணத்தால் விஞ்ஞானமயபுருஷன் உருவாகிறான். எனவே, விஞ்ஞானமயபுருஷனிலேயே யக்கும் போன்ற வைதிக கருமங்களையும் உழவு போன்ற லௌகிக கருமங்களையும் நிறைவேற்றக் கூடிய தன்மை காணப்படுகிறது.

விஞ்ஞானமயபுருஷனை வரையறுக்க உதவும் 'சிரத்தை' முதலான கருத்துக்களை விளக்கும் ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் குருவின் மூலமும் மற்றும் சாஸ்திரங்களின் வழியாகவும் கற்றுக் கொண்ட தத்துவங்களின் மீது கொள்ளும் அபார விசுவாசமே, 'சிரத்தை' என்கிறார்²⁵:

गुरुशास्त्रायामभिहिते तत्त्वे तदवबोधोपाययोश्च परमो विस्वासः श्रद्धा ।

ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் இச்சந்தர்ப்பத்தில், ஆற்ற வேண்டிய கர்த்தவ்ய கருமங்களை நிறைவேற்றுவதன் பொருட்டு செய்து கொள்ளும் சங்கல்பமே 'சிரத்தை' என்கிறார். 'ருதம்' மற்றும் 'சத்திய'த்தின் விளக்கத்தை ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் தொடக்கத்திலேயே சீக்ஷாவல்லியில் சாந்தி பாடத்தின் போது வழங்கியுள்ளார். அங்கு அவர் சாஸ்திரம் மற்றும் கடமைகளை உணர்ந்து புத்தியால் நிச்சயிக்கப்படும் பொருளை 'ருதம்' என்றும் அப்பொருளை வாக்காலும் சரீரத்தாலும் நிறைவேற்றுவதே 'சத்தியம்' என்றும் உபதேசித்துள்ளார்²⁶:

ऋतं यथाशास्त्रं यथाकर्तव्यं बुद्धौ सुपरिनिश्चितमर्थं ...

सत्यमिति स एव वाक्पायाभ्यां सम्पाद्यमानः ।

விஞ்ஞானமயபுருஷனின் மற்றொரு அங்கமான 'யோகத்தை' விளக்கும் ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர், பதஞ்சலி மஹரிஷியின் யோகசூத் திரத்தில் உள்ள 'சம்பிரக்ஞாத' மற்றும் 'அசம்பிரக்ஞாத சமாதி'களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறார். ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் இங்கு ஆற்ற வேண்டிய கருமத்தை நிறைவேற்றும் திறமையே 'யோகம்' என்கிறார்²⁷:

योगो युक्तिः समाधानम् ।

²⁵ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.4, ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் உரை, தைத்திரீய அரண்யகம் 8.4, ப. 608

²⁶ தைத்திரீயோபநிஷத்து 1.1, ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் உரை, ப. 23-24

²⁷ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.4, ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் உரை, ப. 139-40

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஸ்ரீ சங்கராசாரியரின் யோகத்தைப் பற்றிய விளக்கம் ஸ்ரீமத்பகவத்கீதையில் ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் உபதேசத்தை நமக்கு நினைவுபடுத்துகிறது. அங்கு ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அர்ஜுனனுக்கு 'யோகமாவது செயலில் திறமை' என்று உபதேசிக்கிறார்²²:

योग: कर्मसु कौशलम् ।

'மஹத்'தானது பிரமத்திலிருந்து தோன்றிய முதல் தத்துவம் என்கிறது சாங்கிய தரிசனம். அந்த மஹத் தத்துவத்திலிருந்தே பஞ்சமகா பூதங்கள் உண்டாகின்றன. அந்த மஹத் தத்துவமே சிருஷ்டியின் அனைத்து வடிவங்களுக்கும் முக்கிய காரணம். ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் 'மஹத்'தே எல்லாவிதமான புத்தி மற்றும் எல்லாவிதமான விஞ்ஞானத்திற்கும் காரணம் என்கிறார். இதனால் அது விஞ்ஞானமயபுருஷனின் ஆதாரமான கீழுடல் எனக் கூறப்படுகிறது.

விஞ்ஞானமே உலகத்தில் கர்த்தவ்யமான கருமத்தை நிறைவேற்ற வழிவகுக்கும் புத்தி என்பதே விஞ்ஞானமயபுருஷனைப் பற்றி ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் மற்றும் ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியார் வழங்கியுள்ள விளக்கங்களின் சாரமாகும். இவ்வாறு கருமங்களை நிறைவேற்றுவது சிரத்தை, ருதம், சத்தியம், யோகம் மற்றும் 'மஹத்'தை ஆதாரமாகக் கொண்டுள்ளது. எனவே, இவ்வைந்தும் விஞ்ஞானமயபுருஷன் செயலாற்ற முயலும் அங்கங்களாம். சிரத்தை, ருதம், சத்தியம், யோகம் மற்றும் மஹத் இவை இல்லாமல் எந்த முறையான கருமமும் நடைபெறுவது சாத்தியமல்ல. இதுவே பிரமானந்தவல்லியின் நான்காவது அனுவாகத்தின் சாரம் எனலாம்.

ஆனந்தமயபுருஷன்

பிரமானந்தவல்லியின் ஐந்தாவது அனுவாகம் விஞ்ஞானத்தின் மகிமையைப் பற்றிய பாடலுடன் தொடங்குகிறது. விஞ்ஞானத்தாலேயே யக்ஞங்களும் கருமங்களும் பெருகுகின்றன என்கிறார் ஆசாரியர். விஞ்ஞானமயமானபுருஷனே யக்ஞங்களைக் கடைப்பிடிக்கிறான். அவனே கருமங்களை முறையாக நிறைவேற்றுகிறான். இந்திரன் முதலான அனைத்து தேவர்களும் விஞ்ஞானத்தையே பிரமத்தின் முதல் வெளிப்பாடாகக் கருதி அதனை உபாசனை செய்கின்றனர். எனவே யார் விஞ்ஞானபிரமத்தை உணர்ந்தறிந்து,

²² ஸ்ரீமத்பகவத்கீதை 2.50, மஹாபாரதம் பீஷ்ம 26.50, ப. 2607.

பிரமானந்தவல்லீ

இவ்விஷயத்தில் எவ்வித பிறழ்தலும் இன்றி செயல்படுகிறாரோ அத்தகையவர் சரீரத்தால் உண்டாகும் எல்லாவிதமான பாவங்களிலிருந்தும் விடுபட்டவராகிவிடுவார். அவரது விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறும் என ஆசாரியர் விரிவாகக் கூறுகிறார்.

ஐந்தாவது அனுவாகத்தை மேலும் தொடர்ந்தவாறு ஆசாரியர் ஜிஞ்ஞாஸுவை பிரமவித்தையின் கிட்டத்தட்ட இறுதிக் கட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்று ஆனந்தமயபுருஷனைப் பற்றி உபதேசிக்கிறார். விஞ்ஞானமயபுருஷன் மனோமயபுருஷனின் ஆத்மா என்று ஆசாரியர் கூறுகிறார்.

இந்த விஞ்ஞானமயபுருஷனிலிருந்து வேறுபட்டு அவனுடைய ஆத்மாவாய் உள்ளவன் ஆனந்தமயபுருஷன். விஞ்ஞானமயபுருஷன் இந்த ஆனந்தமயபுருஷனால் நிறைக்கப்பட்டுள்ளான். விஞ்ஞானமயபுருஷனின் புருஷ வடிவத்திலிருந்தே இந்த ஆனந்தமயபுருஷனும் புருஷ வடிவத்தைப் பெறுகிறான். முதலில் கூறப்பட்ட புருஷர்களைப் போலவே ஆனந்தமயபுருஷனும் ஐந்து அங்கங்களை உடையவன். பிரியமே அவன் தலை, மோதம் அவன் வலப்பக்கம், பிரமோதம் அவன் இடப்பக்கம், ஆனந்தம் நடுவுடல், பிரமமே அவன் ஆதாரமான கீழுடல்.

இந்த அனுவாகத்தில் உள்ள பிரியம், மோதம், பிரமோதம் முதலான சொற்களை ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் இவ்வாறு விளக்குகிறார்: புத்திரர்கள் முதலானவர்களைப் பார்க்கையில் உண்டாகும் மகிழ்ச்சியே பிரியம்; பிரியமான பொருட்களை அடைந்தவுடன் உண்டாகும் மகிழ்ச்சி உணர்வே மோதம் ஆகும்; இம்மகிழ்ச்சியுணர்வான மோதம் அதிகரிக்க, அதுவே பிரமோதம் என்று அழைக்கப்படுகிறது. ஆனந்தம் என்பது இந்தச் சுகங்களின் பொதுப் பெயர். பிரியம், மோதம், பிரமோதம் முதலானவை இந்தச் சுகத்தின் தனிப்பட்ட வடிவங்கள். இவை சுகத்தின் அங்கங்கள். ஆனந்தம் இவற்றின் ஆத்மா. ஆனந்தத்திலேயே இந்த மகிழ்ச்சியான உணர்ச்சிகள் அனைத்தும் நிலைபெற்றிருக்கின்றன. இந்த ஆனந்தம் சாக்ஷாத் பிரமமே என்கிறது உபநிஷத்து.

சிருஷ்டியில் வெளிப்படும் பிரமம்

பிரமானந்தவல்லியின் அடுத்த அனுவாகம் ஆனந்தஸ்வரூபமான பிரமத்தின் மகிமையைப் பற்றிய பாடலுடன் தொடங்குகிறது.

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஆசாரியர் இவ்வாறு துதி பாடுகிறார்²⁹:

असन्नेव स भवति । असद्ब्रह्मेति वेद चेत् । अस्तिब्रह्मेति चेद्देद । सन्तमेनं ततो
विदुरिति । तस्यैष एव शारीर आत्मा यः पूर्वस्य ।

எவன் பிரமத்தை 'அஸத்' அதாவது 'இல்லாதது' என்று கருதுகிறானோ - அவனே உண்மையில் 'அஸத்' ஆகிவிடுகிறான், 'அனைத்து புருஷார்த்தங்களிலிருந்தும் வேறுபட்டவனாகிவிடுகிறான்.' எவன் பிரமத்தை 'ஸத்' அதாவது 'உள்ளது' என்று அறிகிறானோ, அவனே 'ஸத்', 'அவன் பிரமஞானத்தை அறிந்தவன்' என்று சான்றோர்களால் போற்றப்படுகிறான். இந்த ஆனந்த ஸ்வரூப பிரமமே விஞ்ஞானமய புருஷனின் சரீர ஆத்மா அதாவது, சரீரத்திற்குள் பொருந்திய ஆத்மா. இதனாலேயே விஞ்ஞானமயபுருஷன் நிறைந்து உள்ளான்.

தரிசன அபிலாஷை உடைய ஜிக்ஞாஸுவிற்கு ஆசாரியர் வழங்கும் பிரமவித்தையின் உபதேசம் விஞ்ஞானமயபுருஷனுள் நிறைந்திருக்கும் ஆனந்த ரூபமான பிரமத்தைப் பற்றிய இந்த உபதேசத்துடன் முழுமை அடைகிறது. ஆசாரியர் பிரமத்திலிருந்து வெளிப்படும் அன்னமயம் முதலான பல்வேறு அடுக்குகளை உரித்த வாறு ஜிக்ஞாஸுவை இவ்வனைத்திற்கும் நடுவே ஒளிரும் ஆனந்த மயபிரமத்திடம் அழைத்துச் செல்கிறார். அன்னமயம் முதலாக ஒவ்வொரு அடுக்கையும் கடந்தே ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரமத்திடம் செல்ல முடிகிறது. பிரமத்திலிருந்து வெளிப்படும் பல்வேறு புருஷர்களையும், அவர்களின் நடுவே நிலைபெற்று அவை அனைத்தையும் முழுமையாக்கி ஆனந்தமயமாய் விளங்கும் பிரமத்தைப் பற்றிய உபதேசத்துடன் பிரமவித்தையைப் பற்றிய இந்த மாபெரும் விளக்கம் முடிவடைகிறது. பிரமானந்தவல்லியின் ஆறாவது அனுவாகத்தின் மீதிப்பகுதியில் ஆசாரியர் தற்போது ஜிக்ஞாஸுவின் மனத்தில் எழும் ஒரு அடிப்படை ஐயத்தை வெளிப்படுத்தி விளக்குகிறார்.

ஜிக்ஞாஸுவின் ஐயமாவது, 'பிரமத்தை அறியாதிருந்தும் கூட ஒருவன், அவன் இவ்வுலகத்திலிருந்து சென்ற பின் பிரமத்தை அடைய இயலுமா? தவிரவும் பிரமத்தை அறிந்தவன் ஒருவன், இவ்வுலகத்தை விட்டுச் சென்ற பின் பிரமத்தை அடைவானோ? அன்றி அடைய மாட்டானோ?'

²⁹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.5, ப. 150

பிரமானந்தவல்லீ

ஆசாரியர் இக்கேள்விகளுக்கு நேரடியாக பதில் அளிப்பதில்லை. எனினும் அவர் பிரமம் மற்றும் அதிலிருந்து தோன்றும் சிருஷ்டியைப் பற்றி ஒரு நீண்ட பிரவசனத்தைத் தொடங்குகிறார். பிரமத்தையும் மற்றும் சிருஷ்டியின் ஸ்வரூபத்தையும் பற்றிய இப்பிரவசனம் பிரமானந்தவல்லியின் அடுத்த இரண்டு அனுவாகங்களாக அமைகிறது.

ஆசாரியர் கூறுவது இதுவே: ஒன்றேயான அந்தப் பிரமம் பலவாய் விரிய விருப்பம் கொண்டது. இந்தச் சங்கல்பத்துடன் அப்பிரமம் தவத்தில் ஈடுபட்டது. தன் தவத்தால் அது சிருஷ்டியில் காணப்படும் அனைத்தையும் படைத்துப் பின் இப்படைப்பிற்குள் தானும் புகுந்தது. இவ்வாறு தன்னிலிருந்தே வெளிப்பட்ட சிருஷ்டியினுள் பிரவேசித்தவாறு அதுவே மூர்த்தமும், நாம ரூப வடிவங்கள் உள்ளதும், அமூர்த்தமுமாய், நாம ரூப வடிவங்கள் இல்லாததாய், வருணிக்க இயன்றதும் வருணிக்க இயலாததுமாய், ஆசிரயம் உள்ளதும் ஆசிரயம் அற்றதுமாய், சேதனமும் அசேதனமுமாய், மெய்யும் பொய்யுமாய், இவ்வாறு இரண்டாகவும் விளங்கியது. சத்தியமான அப்பிரமம் இவ்வாறு அனைத்துமாய் ஆகி நின்றது. எனவே, இவ்வனைத்தையும் அந்தப் பிரமவித்தகர்கள் 'சத்தியம்' என்றே அழைக்கின்றனர்.

பிரமம் மற்றும் அதிலிருந்து வெளிப்பட்ட சிருஷ்டியின் ஸ்வரூபத்தையும் பற்றிய இந்தப் பிரவசனத்தை மேலும் தொடரும் ஆசாரியர், பிரமானந்தவல்லியின் ஏழாவது அனுவாகத்தில், முதலில் அனைத்துமே 'அஸத்தாக'வும், அவ்வியக்தமாகவும், வெளிப்படாததாகவும், இருந்ததாகக் கூறுகிறார். அந்த அஸத்திலிருந்தே, அவ்வியக்தத்திலிருந்தே இந்த 'சத்' தான, இந்த வியக்தமான, வெளிப்பட்ட, 'ஜகத்' உண்டானது. அவ்வியக்தமான பிரமம் தன்னைத் தானே இந்த வியக்தமான ஜகத்தாகப் படைத்துக் கொண்டது. எனவே அப்பிரமம் 'சுக்ருதம்', அதாவது 'தன்னாலேயே படைக்கப்பட்டது' என்றழைக்கப்படுகிறது.

ஆசாரியர் மேலும் தொடர்கிறார்: அந்த 'சுக்ருதம்' நிச்சயம் 'ரசமே' ஆகும். அதுவே நிறைவிற்கும் ஆனந்தத்திற்கும் மூலகாரணம். இந்த ரசத்தை யார் அடைகிறானோ, அவன் 'ஆனந்தீ' ஆகிவிடுகிறான். அதாவது ஆனந்தத்தால் நிறைந்தவனாக விளங்குகிறான். இந்த ஆனந்தமானது இருதய ஆகாயத்தில் நிலைகொள்ளவில்லையென்ற

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

றால் பின் எவ்வாறு பிராணனக்கிரியையை நிறைவேற்றவியலும்? அதாவது, நம் உயிரின் செயலை எவ்வாறு ஆட்டுவிக்க முடியும்? நிச்சயம் அந்த சக்ருதமான, எங்கெங்கும் ஆனந்தத்தைப் பரப்பும் பிரமத்தாலேயே பிராணவாயு சஞ்சாரம் செய்கின்றது.

மேலும் ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: யார் அந்தக் கண்ணுக்குப் புலப்படாத, சரீரமற்ற, விவரிக்க முடியாத, ஆசிரயமற்ற பிரமத்துடன் இரண்டறக் கலந்து அதனுடன் எப்பொழுதும் ஒன்றிய உணர்வுடன் உள்ளாரோ அவர் பயமற்ற நிலையை எய்துவார். யார் பிரமத்துடன் உள்ள இந்த ஐக்கிய உணர்விலிருந்து ஒரு சிறிதும் தவறுவரோ அவர் பயம் கொள்வார். ஒருவன் வித்வானான போதிலும் அப்பிரமத்திலிருந்து சிறிதும் வேறுபட்ட உணர்வு கொள்வானாகில் அந்தப் பிரமமே அவனுக்குப் பயரூபமாகிவிடும்.

பிரமானந்தம்

அடுத்த அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர் பயரூபமான பிரமத்தின் மகிமையைப் பாடுகிறார். பிரமத்தின் மீதுள்ள பயத்தாலேயே வாயுவின் சஞ்சாரம் நடைபெறுகிறது. அந்த பயத்தாலேயே சூரியன் உதிக்கிறான், அக்னியும் இந்திரனும் தத்தம் கடமைகளைச் செய்கின்றனர். அந்த பயத்தாலேயே ம்ருத்யுவும் இங்குமங்கும் ஓடுகிறான்.

பயரூபமான பிரமத்தைப் பற்றி விளக்கிய பின் ஆசாரியர் ஆனந்த ரூபமான பிரமத்தையும், பிரமத்தை நெருங்கியவர்கள் அடையும் அளவிலாத ஆனந்தத்தையும் வருணிக்கத் தொடங்குகிறார். யௌவனம் நிரம்பிய இளைஞன் ஒருவன், நல்ல சுவாவம் கொண்டவனாகவும், முறையான அத்தியயனம் செய்து தனக்கு உரிய வித்தையின் கிளையில் தேர்ந்தவனாகவும், வருங்காலத்தை ஆவலுடன் எதிர்நோக்கி நிற்பவனாகவும், உடலில் நல்ல உறுதி உடையவனாகவும், இந்தப் பூமியில் நிறைந்த தனதானியங்களையும், செல்வத்தையும் முழுமையாய் அடைந்தவனாகவும் விளங்குவானேயெனில் அத்தகைய ஒருவன் பெறும் ஆனந்தத்தை 'மானுஷானந்தம்' என்று ஆசாரியர் கூறுகிறார். மனிதர்கள் அடையும் உயர்ந்த ஆனந்தத்தின் அளவே இது. இந்த மானுஷானந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்கினால் அது 'மனுஷ்யகந்தர்வானந்தம்' ஆகும். அதாவது, கந்தர்வலோகத்தை அடைந்த மனிதர்களின் ஆனந்தம் ஆகும். மனுஷ்யகந்தர்வானந்தத்தை

பிரமானந்தவல்லி

நூறுமடங்கு விருத்தி செய்தால், அது தேவகந்தர்வானந்தமாகும். அதாவது, கந்தர்வலோகத்திலேயே பிறந்த தேவர்களைப் போன்ற கந்தர்வர்களின் ஆனந்தத்திற்குச் சமமாகும். இந்தத் தேவகந்தர்வானந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்கினால் அது நீண்ட காலம் வாழக்கூடிய சிரலோகவாசிகளான பித்ருக்களின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். சிரலோகவாசிகளான பித்ருக்களின் ஆனந்தத்தின் நூறுமடங்கு தேவலோகத்தில் பிறந்த 'ஆஜானஜ' தேவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். ஆஜானஜ தேவர்களின் ஆனந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்கினால் அது கரும தேவர்களின், யார் தம் கருமங்களால் தேவர்களின் நிலையை அடைந்தனரோ, அவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். இந்தக் கரும தேவர்களின் ஆனந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்க அது மனிதர்களின் யக்ஞங்களில் பங்கு பெறும் தேவர்களின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். இந்தத் தேவர்களின் ஆனந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்கினால் அது தேவர்களின் அரசனான இந்திரனின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். இந்திரனின் ஆனந்தத்தை நூறுமடங்கு பெருக்கினால் அது தேவகுருவான பிரஹஸ்பதியின் ஆனந்தத்திற்கு ஒப்பாகும். பிரஹஸ்பதியின் ஆனந்தத்தின் நூறுமடங்கு பிரஜாபதியின் ஆனந்தமாகும். பிரஜாபதியின் ஆனந்தத்தை நூறுமடங்காகப் பெருக்கினால் பிரமத்தின் ஆனந்தத்தின் ஒரு அளவினை அடையலாம். இதுவே பிரமானந்தம்.

பிரமானந்தம் இப்பெரும் அளவினதாம். இந்தப் பிரமானந்தம் மனிதர்கள், கந்தர்வர்கள், பித்ருக்கள், தேவர்கள் மற்றும் தேவர்களின் அரசன், தேவகுரு உள்பட அனைவரின் ஆனந்தத்தையும் தன்னுள் அடக்கி இவ்வனைத்து ஆனந்தத்தையும்விட பல நூறுமடங்கு அதிகமானதாக விளங்குகிறது. இத்தகைய பிரமானந்தமும் மற்றும் அதை விடக் குறைவான, குறிப்பிடப்பட்டுள்ள எல்லா ஆனந்தங்களும் 'அகாமஹத ச்ரோத்ரி'யனுக்கு, அதாவது, எல்லாவிதமான ஆசைகளி லிருந்தும் விடுபட்டு வேதத்தில் பயிற்சி பெற்றவனுக்கு இயல் பாகவே கிடைக்கின்றன என்கிறார் ஆசாரியர்.

இவ்வாறு பிரமத்தின் பயவடிவமான மற்றும் ஆனந்தமயமான ரூபங்களை வருணித்த பிறகு ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு மீண்டும் பூரணசிருஷ்டியின் ஏகத்துவத்தை, இரண்டற்ற தன்மையை, எண்ணித் தியானம் செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார். யார் இந்தப் புருஷனுள் உள்ளானோ மற்றும் யார் அந்த ஆதித்யனுள் உள்ளானோ இந்த

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

இருவரும் ஒன்றே. உள் மற்றும் புற சிருஷ்டி இரண்டும் ஒரே பிரமத்தா லேயே நிறைந்துள்ளன. இந்த ஏகத்துவத்தை உணர்ந்தவர் இகலோகத் தைக் கடந்து அன்னமய ஆத்மாவை அடைவார். மேலும் அன்ன மயத்தையும் கடந்து பிராணமய ஆத்மாவை அடைவார். இவ்வாறே பிராணமயத்தைக் கடந்து மனோமயத்தையும், மனோமயத்தைக் கடந்து விஞ்ஞானமயத்தையும், பின் விஞ்ஞானமயத்தைக் கடந்து ஆனந்தமய ஆத்மாவையும் அடைவார். இறுதியில் ஆனந்தமய ஆத்மாவையும் கடக்கக் கூடியவராய் அவர் விளங்குவார் என்று ஆசாரியர் கூறுகிறார்.

பிரமானந்தவல்லியின் ஒன்பதாவது அனுவாகமான இறுதி அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் மீண்டும் ஒரு முறை அந்த ஆனந்தமய ஆத்மா வரையில் சென்று அதையும் கடந்து மீறிய வித்துவானான ஜிக்ஞாஸுவின் மனோநிலையை வருணிக்கிறார். இந்த ஒன்பதாவது அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்: அந்த பிரமம் எத்தகையதெனில், சொல்லும், மனமும், ஒலியும், சிந்தனையும் அதனை அடையாமலேயே திரும்பிவிடுகின்றன. ஆனால் யார் இந்த ஆழமான பிரமத்தின் ஆனந்தத்தை அறிவாரோ, அவர் எதைக் கண்டும் அஞ்சுவதில்லை³⁰:

यतो वाचो निर्वर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह । आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् बिभेति
कुतश्चेति ।

பிரமானந்தத்தை உணர்ந்த வித்துவானுக்கு எவ்வித ஐயமும் கிடையாது. 'நான் இவ்வித நற்காரியங்களை ஏன் செய்யவில்லை?' அல்லது, 'ஏன் நான் இத்தகைய பாவ கருமங்களைச் செய்தேன்?' என்ற கவலை அவனை ஒருபொழுதும் பாதிக்காது. அந்த ஞானியாகிய அறிஞனுக்கு இரண்டுமே, சுபமும் அசுபமும், பாவமும் புண்ணியமும் ஒன்றேயாம். இரண்டுமே ஆத்மாவின், தன்னுள் நிலைபெற்றிருக்கும் பிரமத்தின் வடிவம் தான். இதை உணர்ந்தவன் அந்த ஆத்மாவையே பிரசன்னமாக்குகிறான், வலிமைப்படுத்துகிறான். யார் இவ்வாறு ஆனந்த ஸ்வரூபனான பிரமத்தை அறிவானோ அவனே மாபெரும் ஞானி. 'இவ்வாறு உணர்வதே ஞானம், இதுவே உபநிஷத்து' என்று ஆசாரியர் பிரமானந்தவல்லியின் முடிவில் வலியுறுத்திக் கூறுகிறார்.

³⁰ தைத்திரீயோபநிஷத்து 2.9, ப. 208

மெய்யுணர்வை நோக்கி: பிருகுவல்லீ

சீக்ஷாவல்லியில் பிரமவித்தையை அடையும் தகுதி பெறுவதன் பொருட்டு ஜிக்ஞாஸுவிற்கு முறையான அத்தியயனம், தியானம், உபாசனை, கோட்பாடுகள் ஆகியவை உபதேசிக்கப்பட்டன. பிரமாணந்தவல்லியில் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு பிரமவித்தையின் ஆழமான கருத்துக்களை வெளிப்படுத்துகையில் ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு, எவ்வாறு ஒன்றையான அவ்வியக்தமான பிரமம் தன்னிலிருந்தே வெளிப்பட்ட அன்னமய, பிராணமய, மனோமய மற்றும் விஞ்ஞானமயபுருஷர்களின் அடுக்குகளுக்குள் ஆனந்தமயபுருஷனாய் நிலை பெற்று இவ்வனைத்தையும், சிருஷ்டி மற்றும் மனிதர்களையும், பரிபூரணமாக்குகிறது என்று உபதேசிக்கிறார். சீக்ஷாவல்லீ மற்றும் பிரமாணந்தவல்லியின் உபதேசத்தை முற்றும் உணர்ந்தவனான ஜிக்ஞாஸு இப்போது பிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தை, இவ்வனைத்திற்குள்ளும் நிறைந்திருக்கும் அந்த ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரமத்தின் மெய்யுணர்வைப் பெறும் தகுதி உடையவனாகிறான் என்பதில் சந்தேகமில்லை. உபநிஷத்தின் அடுத்த வல்லியான பிருகுவல்லியில் ஆசாரியர், பிருகு மஹரிஷி தவமிருந்து பெற்ற மெய்யுணர்வை உதாரணம் காட்டி ஜிக்ஞாஸுவிற்கு பிரத்யக்ஷ தரிசனம் மற்றும் மெய்யுணர்விற்கான வழியினை வகுத்தளிக்கிறார். இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது, பிருகுவல்லியின் தொடக்கத்தில் பிரம சாக்ஷாத்காரத்தின் இந்தப் பாதையின் நுழைவாயிலில் நிற்கும் ஜிக்ஞாஸு அன்னத்தையே தரிசனம் செய்கிறான்.

இறுதியில் ஆனந்த ஸ்வரூப பிரமத்தின் சாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்ற பிறகு அவனும் ஆசாரியரும் ஒன்றாகக் கலந்து அன்னத்தின் மகிமையையும் மற்றும் அன்னத்தைப் பற்றிய மீறலாகாத நியமத்தைப் பற்றியும் உணர்ச்சியுடன் பாடுகின்றனர்.

பிருகுவின் தவமும் தரிசனமும்

பிருகுவல்லி, பிருகு மஹரிஷிக்கு உண்டான பிரம சாக்ஷாத்காரத்தின் ஆர்வத்துடன் தொடங்குகிறது. வருணரின் புத்திரரான புகழ் பெற்ற பிருகு மஹரிஷி தம் தந்தையிடம் பிரமத்தைப் பற்றி உபதேசித்தருளுமாறு பிரார்த்திக்கிறார். புத்திரரின் இக்கேள்விக்குப் பதிலளிக்கும் தந்தை முதலில் பிரமவித்தையை அடைய வழிகாட்டும் ஆறு

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

தத்துவங்களான அன்னம், பிராணம், கண், காது, மனம் மற்றும் வாக்கினை நினைவுபடுத்துகிறார்³¹:

अन्नं प्राणं चक्षुः श्रोत्रं मनो वाचमिति ।

இதன் பிறகு அவர் பிருகுவிற்கு இவ்வாறு ஆணையிடுகிறார்: 'பூதங்கள் அனைத்தும் தம் பிறவியை எதிலிருந்து பெறுகின்றனவோ, அவ்வாறு பிறந்த பின் எதன் மூலமாக அவை தம் வாழ்க்கையை நடத்துகின்றனவோ, பின் இறுதியில், அவை எதனுடன் இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றனவோ, அப்பொருளைப் பற்றி அறிய முயற்சி செய்வாயாக. அதுவே பிரமம்'³²:

यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते येन जातानि जीवन्ति ।
यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ।
तद्विजिज्ञासस्व । तद् ब्रह्मेति ।

தந்தையின் இந்த ஆக்கொயை ஏற்று பிருகு இதே நோக்குடன் மனம் மற்றும் அனைத்துப் புலன்களையும் ஒருமுகப்படுத்தித் தவத்தில் ஈடுபட்டார். தவத்தின் முடிவில் பிருகு ரிஷி அன்னமே அந்தப் பிரமம் என்பதைக் கண்டறிந்தார். ரிஷி பிருகுவின் இந்த அன்ன பிரமத்தைப் பற்றிய சாக்ஷாத்காரத்தை வருணிக்கும் உபநிஷத்தின் ஆசாரியர் கூறுவது³³:

अन्नं ब्रह्मेति व्यजानात् । अन्नाद्देवै र्वल्विमानि भूतानि जायन्ते ।
अन्नेन जातानि जीवन्ति । अन्नं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

அவர் அன்னம் பிரமம் என்பதை உணர்ந்தார். அன்னத்திலிருந்தே அனைத்துப் பூதங்களும் உண்டாகின்றன. உண்டானவை அன்னத் தாலேயே ஜீவிக்கின்றன. பிறகு இறுதியில் அவை அன்னத்துடனேயே இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றன.

இவ்வாறு அன்னபிரமத்தை அறிந்த பிறகு பிருகு மஹரிஷி மீண்டும் தந்தை வருணரிடம் சென்று மீண்டும் தமக்கு பிரமத்தை உணர்த்துமாறு வேண்டுகிறார். வருணர் அவருக்கு, 'தவத்தால் பிரமத்தை அறிவாயாக. தவமே பிரமம்' என்று உபதேசிக்கிறார். பிருகுவும் தந்தையின் ஆணைப்படி மீண்டும் தவத்தில் ஈடுபட்டு பிராணத்தில் பிரமத்தைத் தரிசித்தார். பிருகுவின் இந்தப் பிராண

³¹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.1, ப. 214

³² தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.1, ப. 214

³³ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.2, ப. 218

பிருகுவல்லீ

பிரமத்தைப் பற்றிய மெய்யுணர்வை வருணிக்கும் ஆசாரியர் கூறுவதாவது³⁴:

प्राणो ब्रह्मेति व्यजानात् । प्राणाद्देवैव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ।

प्राणेन जातानि जीवन्ति । प्राणं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

அவர் பிராணன் பிரமம் என்பதை உணர்ந்தார். நிச்சயமாக பிராணத்திலிருந்தே அனைத்து பூதங்களும் உண்டாகின்றன. உண்டானவை பிராணத்தாலேயே ஜீவிக்கின்றன. பிறகு இறுதியில் அவை பிராணத்துடனேயே இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றன.

இவ்வாறு பிராணபிரமத்தை அறிந்த பிறகு பிருகு மஹரிஷி மீண்டும் தம் தந்தை வருணரிடம் சென்று தமக்குப் பிரமத்தை உணர்த்துமாறு வேண்டுகிறார். மீண்டும் வருணர் பிருகுவிற்கு தவத்தின் வழியே பிரமத்தை நாடும்படியும் தவமே பிரமம் என்றும் கட்டளையிடுகிறார். தந்தையின் சொல்லை ஏற்ற பிருகு மஹரிஷி தவத்தில் ஈடுபட்டு மனமே பிரமம் என்பதைக் கண்டறிந்தார். பிருகு மஹரிஷி பெற்ற மனோபிரமத்தின் இந்தச் சாக்ஷாத்காரத்தை ஆசாரியர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார்³⁵:

मनो ब्रह्मेति व्यजानात् । मनसो ह्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ।

मनसा जातानि जीवन्ति । मनः प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

அவர் மனமே பிரமம் என்பதை அறிந்தார். மனதிலிருந்தே அனைத்துப் பூதங்களும் உண்டாகின்றன. உண்டானவை அனைத்தும் மனதாலேயே உயிர் வாழ்கின்றன. பின் இறுதியில் அவை மனதுடனேயே இரண்டறக் கலந்து விடுகின்றன.

இவ்வாறு மனோபிரமத்தை அறிந்த பிறகு பிருகு ரிஷி மீண்டும் தந்தை வருணரிடம் சென்று தமக்குப் பிரமத்தை உணர்த்துமாறு வேண்டுகிறார். இம்முறையும் தந்தை மகனுக்கு தவம் செய்யக் கூறுகிறார். பிருகுவும் அவ்வாறே செய்து தவத்தின் இறுதியில் விஞ்ஞானமே பிரமம் என்பதை உணர்ந்தார். பிருகுவின் இந்த விஞ்ஞான பிரமசாக்ஷாத்காரத்தை ஆசாரியர் இவ்வாறு வருணிக்கிறார்³⁶:

³⁴ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.3, ப. 220

³⁵ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.4, ப. 221

³⁶ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.5, ப. 222

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

विज्ञानं ब्रह्मेति व्यजानात् । विज्ञानाद्ब्रह्मेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ।

विज्ञानेन जातानि जीवन्ति । विज्ञानं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

அவர் விஞ்ஞானமே பிரமம் என்றறிந்தார். விஞ்ஞானத்தாலேயே இவ்வனைத்து பூதங்களும் பிறக்கின்றன. பிறந்த இவையனைத்தும் விஞ்ஞானத்தாலேயே உயிர் ஜீவிக்கின்றன. பிறகு இறுதியில் அவை விஞ்ஞானத்திலேயே ஒன்றி விடுகின்றன.

இவ்வாறு விஞ்ஞானபிரமத்தை அறிந்த பிருகு மஹரிஷி மீண்டும் தந்தையை நாடி அவர் கட்டளைப்படி தவம் புரிந்தார். தவத்தின் இறுதியில் ஆனந்த ஸ்வரூபமான பிரமத்தைக் கண்டறிந்தார். பிருகு வின் இந்த ஆனந்தபிரமத்தின் சாக்ஷாத்காரத்தை வருணிக்கும் ஆசாரியர் கூறுவதாவது³⁷:

आनन्दो ब्रह्मेति व्यजानात् । आनन्दाद्ब्रह्मेव खल्विमानि भूतानि जायन्ते ।

आनन्देन जातानि जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्तीति ॥

அவர் ஆனந்தமே பிரமம் என்றறிந்தார். ஆனந்தத்திலிருந்தே அனைத்துப் பூதங்களும் உண்டாகின்றன. உண்டான அவை அனைத்தும் ஆனந்தத்தினாலேயே ஜீவிக்கின்றன. இறுதியில் அவை ஆனந்தத்துடனேயே ஒன்றிவிடுகின்றன.

இவ்வாறு பிருகு பிரமானந்தவல்லியில் கூறப்பட்டுள்ள பிரம வித்தையின் பிரத்யக்ஷ அனுபவத்தைப் பெறுகிறார். பிரமானந்தவல்லியில் அவ்வியக்தமான பிரமம் சிருஷ்டியில் அன்னமயம், பிராணமயம், மனோமயம் மற்றும் விஞ்ஞானமயம் எனப் பல்வேறு உறைகளில் தன்னை வெளிப்படுத்திக் கொண்டவாறே இவ்வனைத்தையும் பரிபூரணமாக்கி ஆனந்தமய ரூபமாய் இவற்றின் நடுவே விளங்குவது உபதேசிக்கப்பட்டது. பிருகுவல்லியில் பிருகு மஹரிஷி அன்னபிரமம், பிராணபிரமம், மனோபிரமம் மற்றும் விஞ்ஞானபிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தைப் பெற்று இறுதியில் ஆனந்தபிரமத்தைப் பற்றிய மெய்யுணர்வை அடைவது வருணிக்கப்பட்டது. ஆனந்தபிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தைப் பெறுவதுடன் பிருகுவின் லட்சியம் நிறைவேறுகிறது. பின் ஆசாரியர் இவ்வாறு பிரமத்தின் பல்வேறு ரூபங்க

³⁷ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.6, ப. 223

அன்னக்கோட்பாடு

ளின் சாக்ஷாத்காரத்தைப் பெற்று ஆனந்தபிரமம் வரை அணுகிய ஜிக்ஞாஸுவானவன் அடையும் பலன்களை உபதேசிக்கிறார். ஆசாரியர் கூறுவதாவது³⁸:

सैषा भार्गवी वारुणी विद्या परमे व्योमन् प्रतिष्ठिता । स य एवं वेद
प्रतिष्ठति । अन्नवान्नादो भवति । महान् भवति प्रजया
पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान् कीर्त्या ॥

இதுவே 'பார்கவி-வாருணி' வித்தையாகும், வருணரால் உபதேசிக்கப்பட்டு பிருகுவால் பிரத்யக்ஷமாக உணரப்பட்ட வித்தை ஆகும். இந்த வித்தையானது பரம ஆகாசத்தில் நிலைகொண்டுள்ளது; முழு சிருஷ்டியையும் மற்றும் இருதயத்தின் நடுவே உள்ள ஆகாசத்தையும் நிறைத்து பரிபூரணமாக்குகிறது. யார் இந்த வித்தையை அறிகிறாரோ அவர் பிரமத்திலேயே நிலைபெற்ற வராவார். அவர் 'அன்னவான்' மற்றும் 'அன்னாதர்' ஆகிறார். அன்னத்தை உடையவரும் அன்னத்தை நுகர்பவரும் ஆகிறார். அவர் சந்ததிகளையும், பசுக்களையும் மற்றும் பிரமத்தின் அருகாமையினால் உண்டாகும் தேஜஸையும் பெற்றுச் சிறப்படைகிறார். தன் கீர்த்தியாலும் அவர் மகானாக விளங்குகிறார்.

பிரமவித்தகருக்கும் உரித்தான அன்னக்கோட்பாடு

பிருகுவின் எண்ணம் ஈடேறுவதுடன் உபநிஷத்தின் பிரம வித்தையைப் பற்றிய உபதேசம் பெரும்பாலும் முடிவடைகிறது. சீக்ஷாவல்லியில், உபநிஷத்தின் தர்ஷ்டாவான ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்குப் பிரம வித்தையை அடையும் தகுதியைப் பெறுவதற்காகத் தன் மனதாலும், செயலாலும் செய்யத் தகுந்த முறையான அத்தியயனம், தியான உபாசனை மற்றும் கோட்பாடுகளை உபதேசிக்கிறார். பிரமானந்த வல்லியில் அவர் அந்தப் பிரமவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை விவரிக்கிறார். பின், பிருகுவல்லியில் முதல் ஆறு அனுவாகங்களில் பிருகு அடைந்த ஆனந்தபிரமத்தின் சாக்ஷாத்காரத்தை வருணித்தவாறே ஜிக்ஞாஸுவிற்குச் சாக்ஷாத்காரத்தின் வழியை ஒழுங்குபடுத்தித் தருகிறார்.

³⁸தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.6, ப. 223

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

உபநிஷத்தின் கடைசி நான்கு அனுவாகங்களில் ஆசாரியர் அன்னத்தைப் பற்றிய நியமங்கள் மற்றும் அன்னத்தின் தியான உபாசனை கலந்த ஒரு மாபெரும் உபதேசத்தை வழங்குகிறார். ஆசாரியர் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு அன்னத்தை ஒருபொழுதும் நிந்திப்பது தகாது, அன்னத்தை ஒருபொழுதும் அலட்சியப்படுத்துதல் தகாது, இடையறாது மிகுதியான அன்னத்தை உண்டாக்க முயற்சியை மேற்கொள்ள வேண்டும், வீட்டு வாயிலில் வருகை தரும் எந்த யாசகரையும் அன்னத்தால் நிறைவு செய்யாமல் திரும்ப அனுப்புதல் தகாது என்ற அன்னத்தைப் பற்றிய இன்றியமையாத நியமங்களை வழங்குகிறார். அன்னத்தைப் பற்றிய இந்த நியமங்களுடன் சிருஷ்டியின் பல்வேறு பிரிவுகளை அன்னத்தின் வெளிப்பாடுகளாகக் கண்டவாறே அன்னபிரமத்தின் தியான உபாசனையைச் செய்யும் முறையை உபதேசிக்கிறார். பிறகு இறுதியில் இவ்வாறு அன்னத்துடன் ஒன்றிய ஜிக்ஞாஸு ஆனந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கியவனாய் 'அஹமன்னம்', நானே அன்னம், என்று பாடுகிறான். இப்பாடலுடனேயே இந்த உபநிஷத்து நிறைவடைகிறது. இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது, அன்னத்தைப் பற்றிய இந்தக் கோட்பாடுகளும் அன்னத்தின் தியான உபாசனையும் பிரம வித்தையில் தேர்ச்சி பெற்ற ஜிக்ஞாஸுவிற்கு உபதேசிக்கப்படுகின்றன. இந்த ஜிக்ஞாஸுவானவன் எத்தகைய நிலையில் உள்ளான் எனில், அவன் முன்னமே சீக்ஷாவல்லியில் கூறப்பட்ட அத்தியயனம், தியான உபாசனைகள் மற்றும் விதிமுறை தவறா வாழ்க்கை நெறிகள் பற்றிய உபதேசத்தை மனதில் இருத்தியவனாய், பிரமமானந்த வல்லியில் உபதேசிக்கப்பட்ட பிரமவித்தையின் ஸ்வரூபத்தை நன்கு அறிந்தவனாய், தவிரவும், பிருகுவல்லியில் கூறப்பட்டுள்ள பிரமத்தின் சாக்ஷாத்தாரத்திற்கான பாதையையும் உணர்ந்தவனாய் உள்ளான். உபநிஷத்தின் இந்த நீண்ட உபதேசத்தை உணர்ந்து பிரமவித்தையின் இந்த மங்களகரமான பாதையில் ஆசாரியரைப் பின் தொடர்ந்து செல்லும் ஜிக்ஞாஸு அவரை அனுசரித்தவாறே தானே ஆனந்தபிரமத்தின் பிரத்யக்ஷ தரிசனத்தை அடைந்துள்ளான் போலும். இவ்வாறு தன் இலக்கை அடைந்த ஜிக்ஞாஸுவின் பொருட்டு, இப்பொழுது இந்த உபநிஷத்தின் கிட்டத்தட்ட இறுதிப் பகுதியில், அன்னத்தைப் பற்றிய கோட்பாடுகளும் மற்றும் அன்னபிரமத்தின் தியான உபாசனையும் கலந்த இந்த நீண்ட உபதேசம் வழங்கப்படுகிறது.

அன்னக்கோட்பாடு

ஸ்ரீ ஆதிசங்கராசாரியர் உபநிஷத்தின் இந்தப் பகுதியை விளக்கும் போது, 'அன்னத்தைப் பற்றிய கோட்பாடுகளும் மற்றும் தியான உபாசனைகளும் கலந்த இந்த உபதேசம் பிரமவித்தகரான ஜிக்ஞாஸு விற்கு இங்கு வழங்கப்படுவதன் காரணம் யாதெனில், அன்னமே பிரமத்தை அடைவதற்கான நுழைவாயில். அன்னத்தின் வழியாகவே பிரமம் உணரப்படும்' என்று விளக்குகிறார்³⁹:

किं चाग्नेन द्वाभूतेन ब्रह्म विज्ञातं ।

ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியரும் இச்சந்தர்ப்பத்தில் கிட்டத்தட்ட இதே விளக்கத்தையே வழங்கி உள்ளார்⁴⁰:

यस्मादग्नेन द्वाभूतेनोपासितेन ब्रह्मज्ञानं लभते ।

அன்னம் ந நிந்த்யாத்

பிருகுவல்லியின் ஏழாவது அனுவாகத்தில் அன்னத்தைப் பற்றிய அனுசாசனம் மற்றும் அன்ன உபாசனையைத் தொடங்கும் ஆசாரியர், 'அன்னத்தை ஒருபொழுதும் இகழாதே, இது விரதம், இதுவே இன்றியமையாத கோட்பாடாகும்' எனக் கட்டளையிடுகிறார். பின் அன்னத்தை சரீரம் மற்றும் சரீரத்தில் குடிகொண்டுள்ள பிராணன் இவை இரண்டிற்கும் மூலகாரணமாக எண்ணித் தியான உபாசனை செய்யுமாறு உபதேசிக்கிறார்⁴¹:

अन्नं न निन्द्यात् । तद्ब्रूतम् । प्राणो वा अन्नम् । शरीरमन्नादम् । प्राणे शरीरं प्रतिष्ठितम् । शरीरे प्राणः प्रतिष्ठितः । तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम् । स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतितिष्ठति । अन्नवानन्नादो भवति । महान् भवति प्रजाया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

அன்னத்தை இகழாதே. இதுவே விரதம், பிரமவித்தகர்களுக்கு இது மீறத்தகாத கோட்பாடாகும். பிராணமானது அன்னமே. மற்றும் சரீரம் பிராண ரூபமான அன்னத்தை உண்ணும் 'அன்னாதம்'. பிராணன் சரீரத்தில் நிலைபெற்றுள்ளது, சரீரமும் பிராணத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு ஒன்றினுள்

³⁹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.7, ஸ்ரீ சங்கராசாரியர் உரை, ப. 226

⁴⁰ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.7, ஸ்ரீ ஸாயணாசாரியர் உரை, தைத்திரீய அரண்யகம் 9.7, ப. 680

⁴¹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.7, ப. 226

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

மற்றொன்று நிலைபெற்றுள்ளதால் சரீரமும் பிராணமும் இரண்டும் ஒன்றிற்கு மற்றொன்று அன்னமேயாம். ஆக, இங்கு அன்னம் அன்னத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளது. எவன் இவ்வாறு அன்னமானது அன்னத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதை உணர்கிறானோ அவன் தானே நிலைபெற்று விளங்குகிறான். அவன் 'அன்னவான்' மற்றும் 'அன்னாதன்' ஆகிறான். அவன் அன்னத்தை உடையவனும் அன்னத்தை நுகர்பவனும் ஆகிறான். அவன் சந்ததிகளையும், பசுக்களையும் மற்றும் பிரமத்தின் அருகாமையினால் உண்டாகும் தேஜஸையும் பெற்றுச் சிறப்படைகிறான். தன் கீர்த்தியாலும் அவன் மகானாக விளங்குகிறான்.

அன்னம் ந பரிசுக்ஷீத

பிருகுவல்லியின் அடுத்த எட்டாவது அனுவாகத்தில் ஆசாரியர் அன்னத்தைப் பற்றிய அனுசாசனத்தை மேலும் தொடர்கிறார்: 'அன்னத்தை ஒருபொழுதும் அலட்சியம் செய்யாதே, இது விரதம், இதுவே மன்னுயிர்க்கு இன்றியமையாத கோட்பாடாகும்' எனக் கட்டளையிடுகிறார். பின் அவர் சிருஷ்டியின் மூலதத்துவங்களின் ரூபத்தில் வியாபித்துள்ள நீர் மற்றும் நெருப்பினை அன்னத்தின் தோற்றங்களாக அறிந்து அன்னத்தைத் தியான உபாசனை செய்யுமாறு கூறுகிறார்⁴²:

अन्नं न परिचक्षीत । तद्ब्रूतम् । आपो वा अन्नम् । ज्योतिरन्नादम् । अप्सु
ज्योतिः प्रतिष्ठितम् । ज्योतिष्यापः प्रतिष्ठिताः । तदेतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितम् ।
स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतिष्ठिति । अन्नवानन्नादो भवति ।
महान् भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

அன்னத்தை ஒருபொழுதும் புறக்கணிக்காதே. இது விரதம், பிரமவித்தகர்களுக்கு இது மீறத்தகாத கோட்பாடாகும். ஜலமே அன்னம். ஜோதியே அதாவது அக்னியே இந்த அன்னத்தை உண்ணும் அன்னாதமாகும். ஜோதி ஜலத்தில் நிலைபெற்றுள்ளது. ஜலம் ஜோதியில் நிலைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு ஒன்றினுள் மற்றொன்று நிலைபெற்றுள்ளதால் ஜலமும் ஜோதியும் இரண்டும் ஒன்றிற்கு மற்றொன்று அன்னமேயாம். ஆக இங்கு அன்னம்

⁴² தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.8, ப. 228

அன்னக்கோட்பாடு

அன்னத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளது. எவன் ஒருவன் இவ்வாறு அன்னமானது அன்னத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதை உணர்கிறானோ அவன் தானே நிலைபெற்று விளங்குகிறான். அவன் 'அன்னவான்' மற்றும் 'அன்னாதன்' ஆகிறான். அன்னத்தை உடையவனும் அன்னத்தை நுகர்பவனும் ஆகிறான். அவன் சந்ததிகளையும், பசுக்களையும், மற்றும் பிரமத்தின் அருகாமையினால் உண்டாகும் தேஜஸையும் பெற்றுச் சிறப்படைகிறான். தன் கீர்த்தியாலும் அவன் மகானாக விளங்குகிறான்.

அன்னம் பஹு குர்வீத

பிருகுவல்லியின் ஒன்பதாவது அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர், 'பிரமவித்தகனான ஜிக்ஞாஸுவானவன் எங்கெங்கும் அன்னம் மிகுதியாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும், இதுவே விரதம். இதுவே இன்றியமையாத கோட்பாடாகும்' எனக் கட்டளையிடுகிறார். பின் ஆசாரியர் சிருஷ்டியின் மூலத் தத்துவங்களான பூமியையும் ஆகாசத்தையும் அன்னத்தின் இரண்டு வெளிப்பாடுகளாக உணர்ந்து தியான உபாசனை செய்யுமாறு கூறுகிறார்⁴⁹:

अन्नं बहु कुर्वीत । तद्ब्रह्मम् । पृथिवी वा अन्नम् । आकाशोऽन्नादः ।
पृथिव्यामाकाशः प्रतिष्ठितः । आकाशे पृथिवी प्रतिष्ठिता । तदेतदन्नमन्ने
प्रतिष्ठितम् । स य एतदन्नमन्ने प्रतिष्ठितं वेद प्रतिष्ठिति । अन्नवानन्नादो
भवति । महान्भवति प्रजया पशुभिर्ब्रह्मवर्चसेन । महान्कीर्त्या ॥

அன்னம் அதிகமாக இருப்பதை உறுதிப்படுத்து. இது விரதம். பிரமவித்தகர்களுக்கு இது மீறத்தகாத கோட்பாடு. பூமியே அன்னம், ஆகாசம் இந்த அன்னத்தை உண்ணும் அன்னாதம். ஆகாசம் பூமியில் நிலைபெற்றுள்ளது. பூமி ஆகாசத்தில் நிலைபெற்றுள்ளது. இவ்வாறு ஒன்றினுள் மற்றொன்று நிலைபெற்றுள்ளதால் பூமியும் ஆகாசமும் ஒன்றிற்கு மற்றொன்று அன்னமேயாம். ஆக, இங்கு அன்னம் அன்னத்திலேயே நிலைபெற்றுள்ளது. எவன் ஒருவன் இவ்வாறு அன்னமானது அன்னத்தில் நிலைபெற்றுள்ளதை உணர்கிறானோ அவன் தானே நிலைபெற்று விளங்குகிறான். அவன் 'அன்னவான்' மற்றும் 'அன்னாதன்'

⁴⁹ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.9, ப. 229

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

ஆகிறான். அன்னத்தை உடையவனும் அன்னத்தை நுகர்பவனும் ஆகிறான். அவன் சந்ததிகளையும், பசுக்களையும் மற்றும் பிரமத்தின் அருகாமையினால் உண்டாகும் தேஜஸையும் பெற்றுச் சிறப்படைகிறான். தன் கீர்த்தியாலும் அவன் மகானாக விளங்குகிறான்.

ந கஞ்சன வஸதௌ ப்ரத்யாசக்ஷீத

உபநிஷத்தின் அடுத்த அனுவாகமான பத்தாவது அனுவாகத்தில் வீட்டு வாயிலுக்கு வருகை தரும் எல்லா யாசகர்களையும் அன்னத்தால் நிறைவு செய்ய வேண்டிய மீற முடியாத கோட்பாடு மற்றும் இந்தக் கோட்பாட்டைப் பேணுபவர்களும், சிருஷ்டியின் மூலகாரணமான அன்னபிரமத்தை உணர்ந்தோரும் பெறும் அளவில்லா ஆனந்தம், ஆகியவற்றைப் பற்றிய நீண்ட உபதேசம் உள்ளது. இந்த அனுவாகத்தில் அன்னத்தின் மகிமை மற்றும் அன்னத்தின் அனுசாசனத்தைப் பற்றிய அளவில்லா சிரத்தையும் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியும் வெளிப்படுகிறது. எனவே, முந்தைய அத்தியாயங்களில் இவ்வனுவாகத்திலிருந்து குறிப்புகளும் மேற்கோள்களும் தோன்றியுள்ளது இயல்பே.

பிருகுவல்லியின் இந்தப் பத்தாவது அனுவாகத்தின் தொடக்கத்தில் ஆசாரியர், 'வீட்டு வாயிலுக்கு வருகை தரும் எந்த யாசகரையும் அன்னத்தால் நிறைவு செய்யாமல் திரும்ப அனுப்புதல் தகாதது, இதுவே விரதம், பிரமவித்தகனான ஜிக்ஞாஸுவிற்கு இது மீற முடியாத கோட்பாடு' என்று கட்டளையிடுகிறார்⁴⁴:

न कंचन वसतौ प्रत्याचक्षीत । तद्व्रतम् । तस्माद्यथा कया च विधया
बह्वन्नं प्राप्नुयात् । आराध्यस्मा अन्नमित्याचक्षते । एतद्वै मुखतोऽन्नं राद्धम् ।
मुखतोऽस्मा अन्नं राध्यते । एतद्वै मध्यतोऽन्नं राद्धम् । मध्यतोऽस्मा
अन्नं राध्यते । एतद्वा अन्ततोऽन्नं राद्धम् । अन्ततोऽस्मा अन्नं राध्यते ॥

உன் வீட்டு வாயிற்கதவை அணுகும் யாரையும் நீ உணவால் நிறைவு செய்யாமல், முறைப்படி விருந்தோம்பாமல், உபசாரம் செய்யாமல் திரும்ப அனுப்பாதே. இதுவே மனிதப் பிறவியின் மீறத்தகாத விரதம். பிரமவித்தகனான ஜிக்ஞாஸுவிற்கு இது

⁴⁴ கைத்திரீயோபநிஷத்து 3.10, ப. 230

அன்னக்கோட்பாடு

மீறத்தகாத கோட்பாடு. எனவே, எவ்வாறேனும் மிகுதியான அளவில் உணவைப் பெறு. மிகுதியாக அன்னம் சமைத்து, 'இங்கு பெருமளவில் அன்னம் ஆயத்தமாகி உள்ளது. அனைவரும் வருகை தருவீராக. இந்த அன்னத்தை அனைவரும் உட்கொள்வீராக' என்று பறையறை. ஏனெனில், எவன் உணவைப் பெருமளவில் மிகுந்த மரியாதையுடனும் சிரத்தையுடனும் அளிக்கிறானோ, அவன் அதே பெருமளவில் அதே உயர்ந்த பரிவுடன் உணவைப் பெறுவான். எவன் உணவை இடைப்பட்ட அளவில், இடைப்பட்ட மரியாதையுடனும் இடைப்பட்ட சிரத்தையுடனும் அளிக்கிறானோ, அவன் இடைப்பட்ட அளவில் அதே இடைப்பட்ட பரிவுடன் உணவைப் பெறுவான். எவன் உணவை மிகவும் ஹீனமான அளவில் அவமதிப்புடனும் சிரத்தையின்றியும் உணவளிக்கிறானோ அவன் அதே ஹீனமான அளவில் இகழ்ச்சியுடன் உணவைப் பெறுவான்.

பிரமோபாசனை

அன்னத்தைப் பற்றிய கோட்பாடு மற்றும் அன்னபிரமத்தின் மீதான தியான உபாசனை கலந்த இந்த நீண்ட உபதேசத்தின் முடிவில் ஆசாரியர் மீண்டும் ஜிக்ஞாஸுவிற்கு பிரமத்தின் பல்வேறு வெளிப்பாடுகளை நினைவுபடுத்தி இவ்வனைத்திற்கும் மூலகாரணமான பிரமத்தைச் சிரத்தையுடன் உபாசிக்கும்படி கட்டளையிடுகிறார். இந்த உபநிஷத்தின் இறுதிக் கட்டமான தியான உபாசனையில் ஜிக்ஞாஸுவிற்குத் தரிசனப் பாதையை வகுக்கும் ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்⁴⁵:

य एवं वेद । क्षेम इति वाचि । योगक्षेम इति प्राणापानयोः । कर्मैति हस्तयोः । गतिरिति पादयोः । विमुक्तिरिति पायौ । इति मानुषीः समाज्ञाः । अथ दैवीः । तृप्तिरिति वृष्टौ । बलमिति विद्युति ॥

यश इति पशुषु । ज्योतिरिति नक्षत्रेषु । प्रजातिरमृतमानन्द इत्युपस्थे । सर्वमित्याकाशे । तत्प्रतिष्ठेत्युपासीत । प्रतिष्ठवान् भवति । तन्मह इत्युपासीत । महान् भवति । तन्मन इत्युपासीत । मानवान् भवति ॥

⁴⁵தைத்திரியோபநிஷத்து 3.10, ப. 230-31

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

तत्रम इत्युपासीत । नम्यन्तेऽस्मै कामाः । तद्ब्रह्मेत्युपासीत । ब्रह्मवान्
भवति । तद्ब्रह्मणः परिमर इत्युपासीत । पर्येणं म्रियन्ते द्विषन्तः सपत्नाः ।
परि येऽप्रिया भ्रातृव्याः । स यश्चायं पुरुषे यश्चासावादित्ये स एकः ॥

எவன் அன்னத்தின் இந்த நியமத்தையும் மாகாத்மியத்தையும் அறிவானோ அவன் தன் லட்சியத்தை அடைவான். இத்தகைய அறிஞன் பிரமத்தின் மீது இவ்வாறு தியான உபாசனையில் ஈடுபடுகிறான். அந்தப் பிரமம் வாக்கினில் 'கேசுமமாக', அடைந்த செல்வத்தைப் பாதுகாக்கும் தன்மை உடையதாக விளங்குகிறது. அந்தப் பிரமம், பிராணம் மற்றும் அபானவாயுக்களில் யோககேசுமத்தின் ரூபத்தில் உள்ளது. அதனாலேயே பொருட்களை அடைவதும், அடைந்தவற்றைப் பாதுகாப்பதும் நடைபெறுகின்றன. அது கைகளில் கருமமாக குடிக்கொண்டு உள்ளது. அதனாலேயே செயல்கள் அனைத்தும் நடைபெறுகின்றன. அது கால்களில் நடையாக நிலைபெற்றுள்ளது. அதனாலேயே உயிரினங்கள் அனைத்தும் நடமாடுகின்றன. மேலும் அதுவே எருக்குழியில் மலப்போக்காகவும் உள்ளது. அதனாலேயே அனைத்து உயிரினங்களும் நிவாரணம் அடைகின்றன.

இது மானுட சரீரத்தில் நிலைபெற்றுள்ள பிரமத்தின் மீதான உபாசனை. இனி தெய்வீகத் தத்துவங்களில் உள்ள பிரமத்தின் உபாசனையைக் காண்போம். அந்தப் பிரமம் மழையில் நிறைவாக உள்ளது. அதன் காரணத்தாலேயே மழையானது பூமியின் மீது நிறைவை அளிக்கிறது. அது மின்னலில் ஆற்றலின் வடிவில் உள்ளது. பசுக்களில் 'யஷஸ்' ஆகவும், நகூத்திரங்களில் ஜோதியாகவும் நிலைபெற்றுள்ளது. அந்தப் பிரமமே சந்ததியை ஏற்படுத்துவதற்கான உறுப்புகளில் ஆனந்தத்தின் வடிவமாய் உள்ளது. மேலும் அதுவே ஆகாசத்தில் இவ்வனைத்தின் ரூபத்தில் விளங்குகிறது.

அந்தப் பிரமத்தை இவ்வனைத்தின் ரூபமாய் சிரத்தையுடன் உபாசனை செய்பவன் 'ப்ரதிஷ்டிதன்' ஆகிறான். அதாவது பிரமத்தில் உறுதியான ஆசிரயத்தை அடைகிறான். அந்தப் பிரமத்தை மஹ: என்ற வியாகிருதியின் ரூபத்தில் உபாசனை செய்பவன் மகத்துவம் அடைகிறான். மகான் ஆகிறான். அந்தப் பிரமத்தை

அஹமன்னம்

மனதின் வடிவில், சிந்தனை, மனனம், இவற்றிற்கு மூலமென உபாசிப்பவன், 'மானவான்' அதாவது மனோவன்மை பெற்ற வனாகிறான். அந்தப் பிரமத்தை 'நம:' என்ற பணிவின் மூலரூப மென உபாசித்தால் ஆசாபாசங்கள் அனைத்தும் அவன் முன் வணங்கி நிற்கும். அந்தப் பிரமத்தைப் பிரமத்தின் ரூபமாய் உபாசித்தால் அவன் பிரமவான் ஆகிறான், பிரமத்தை அடை கிறான். அந்தப் பிரமத்தை பிரமத்தின் 'பரிமர'மாக உபாசித்தால், அதாவது பிரமம் பிரமத்தில் சார்வதாக எண்ணி உபாசித்தால், அவனை வெறுக்கும் விரோதிகளும், பிரியமில்லாத 'பிராத்ருவ் யர்களும்' அதாவது சகோதரரின் சந்ததிகளும் நாசமடைகின்றனர். இந்தப் புருஷனுள் யார் உள்ளாரோ மற்றும் அந்த ஆதித்யனுள் யார் உள்ளாரோ இருவரும் ஒன்றே. சிருஷ்டியின் உள்ளும் புறமும் ஒரே பிரமத்தாலேயே நிறைந்துள்ளன.

அஹமன்னம்

அந்த ஒன்றேயான பிரமத்தின் இந்த நீண்ட தியான உபாசனையை உபதேசித்த பிறகு ஆசாரியர் இந்த தியான உபாசனையில் சிரத்தை யுடன் நிலைபெற்றிருக்கும் உபாசகன் அடையும் பலனைக் கூறுகிறார். பிரம உபாசகனும் இவ்வாறு தன் லட்சியத்தை அடைந்தவனுமான ஜிக்ஞாஸு பெறும் பலனை ஆசாரியர் இவ்வாறு கூறுகிறார்⁴⁶:

स य एवंवित् । अस्माल्लोकान्प्रैत्य । एतमन्नमयमात्मानमुपसंक्रम्य ।
एतं प्राणमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतं मनोमयमात्मानमुपसंक्रम्य ।
एतं विज्ञानमयमात्मानमुपसंक्रम्य । एतमानन्दमयमात्मानमुपसंक्रम्य ।
इमाँल्लोकान्कामाप्त्नी कामरूप्यनुसंचरन् । एतत्साम गायत्रास्ते ।
हा३वु हा३वु हा३वु ॥

எவன் இந்த பிரமத்தை இவ்வாறு அறிவானோ, அவன் இந்த உலகைத் துறந்து முறையாக அன்னமயம், பிராணமயம், மனோ மயம், விஞ்ஞானமயம் மற்றும் ஆனந்தமய ஆத்மாவை அடைந்து, அதையும் கடப்பவனாகிறான். இந்தப் பல்வேறு

⁴⁶ தைத்திரியோபநிஷத்து 3.10, ப. 241

பிரமத்தின் முதல் தோற்றம் அன்னம்

புருஷர்களையும் அறிந்து அதற்கும் அப்பால் செல்லும் அவன் 'காமான்னீயாகவும்', அதாவது தன் விருப்பப்படி அன்னத்தை நுகர்பவனாகவும், மற்றும் 'காமரூப'னாகவும், தன் விருப்பப்படி வடிவம் கொள்ளக் கூடியவனாகவும் ஆகிறான். இவ்வாறு எல்லா போகங்களையும் அனுபவிப்பவனும், எல்லா வடிவங்களையும் கொள்ளக் கூடியவனுமாய் அவன் அனைத்து உலகங்களிலும் சஞ்சரித்தவாறு ஆனந்தத்துடன் இவ்வாறு 'ஸாமகானம்' செய்கிறான்: ஹாலூ, ஹாலூ, ஹாலூ.

இனி உபநிஷத்தின் இறுதி மந்திரத்தில் தன் எண்ணங்கள் பூர்த்தி அடையப் பெற்ற ஜிக்ஞாஸு பல்வேறு உலகங்களிலும் சஞ்சாரம் செய்தவாறு இசைக்கும் ஸாமகானத்தைக் கேட்கிறோம். உபநிஷத்தில் வழங்கப்பட்டுள்ள பிரமவித்தையின் மாபெரும் உபதேசத்தை நன்கு உணர்ந்து, பல்வேறு உலகங்கள் மற்றும் பல்வேறு புருஷர்களாய் வெளிப்பட்டுள்ள பிரமத்தைத் தரிசித்து, அவ்வனைத்து உலகங்கள் மற்றும் புருஷர்களையும் கடக்கக் கூடியவனாக உள்ள ஜிக்ஞாஸு வின் ஆனந்தப் பாடலே இந்த ஸாமகானம். இவ்வாறு தன் இலக்கை அடைந்த ஜிக்ஞாஸு பாடும் ஸாமகானம் நாம் இந்த அத்தியாயத்தின் தொடக்கத்தில் கண்ட, அன்னத்தின் அபிமானியாம் அன்னதேவ தையின் மூலம் வெளிப்பட்ட அன்னசூக்தத்தைப் போன்றே உள்ளது.

தைத்திரீய உபநிஷத்தின் உபதேசத்தின் உச்சக் கட்டத்தில் ஜிக்ஞாஸு இசைக்கும் ஸாமகானமாவது⁴⁷:

அஹந்நமஹந்நமஹந்நம் | அஹந்நாடோஃஹந்நாடோஃஹந்நாட: |
அஹ் ஸ்லோககூடஹ் ஸ்லோககூடஹ் ஸ்லோககூத் | அஹம்ஸிம் ப்ரதமஜா ஶ்ரதாஃஸ்ய |
பூர்வ் தேவேஹ்யோஃஸுமூதஸ்ய நாஃஶ்ரமாயி | யோ மா ததாதி ச ஶ்ரதேவ மாஃஸ்வா: |
அஹந்நமஹந்நமதந்தமாஃஸ்வி | அஹ் விஶ்வம் ஶுவுநமஶ்யமவாஃஸம் | சுவர்ந் ஜ்யோதி:
ய எவ் வேத | ஶ்யுபநிஷத் ||

நான் அன்னம், நான் அன்னம், நானே அன்னம். நான் 'அன்னா தன்'. நான் அன்னத்தை நுகர்பவன், நானே நுகர்பவன், நானே நுகர்பவன். நான் 'ஸ்லோக க்ருத்'. நான் அன்னத்தையும்

⁴⁷ தைத்திரீயோபநிஷத்து 3.10, ப. 245

அஹமன்னம்

அன்னத்தை நுகர்பவனையும் ஒன்றாக்குபவன், நானே ஒன்றாக்குபவன், நானே ஒன்றாக்குபவன். நானே இந்த யக்ஞத்தின் முதல் காரணம். முதல் யக்ஞம் என்னாலேயே உண்டானது. நானே ஆதிகாலத்தில் தேவர்களுக்கு அமிர்த்தத்தின் மையக் கருவானேன். யார் என்னைத் தானம் செய்கிறார்களோ அவரே என்னைப் பாதுகாப்பவர், அவரே உண்மையில் என்னை அடைவர். யார் மற்றவர்க்கு அளிக்காமல் என்னை நுகர்கிறாரோ அவரை நான் நாசமாக்குகிறேன். நான் அன்னம். அன்னதானம் செய்யாதவரை நான் விழுங்கி விடுகிறேன். நான் இந்த உலகமனைத்தையும் வெற்றி கொள்கிறேன். என்னுள்ளேயே இவ்வுலகு அழிவை அடைகின்றது. நான் சூரியனைப் போல பிரகாசிக்கிறேன். எவன் இதை அறிவானோ அவன் தன் லட்சியத்தை அடைவான். இதுவே உபநிஷத்து.

இவ்வாறு தைத்திரீய உபநிஷத்தின் ஆசாரியரைப் பின்பற்றி பிரமஞானத்தைப் பெறுவதற்கான இந்த மாபெரும் அனுஷ்டானத்தை நிறைவேற்றித் தன் லட்சியத்தை எட்டிய ஜிக்ஞாஸு அன்னத்துடன் ஒன்றாகிவிடுகிறான். ஏனெனில் அன்னமே பிரமம் அல்லவா? ஆம் அன்னம் பிரமமே.

ॐ शं नो मित्रः शं वरुणः । शं नो भवत्वयमा । शं न इन्द्रो बृहस्पतिः ।
शं नो विष्णुरुक्रमः । नमो ब्रह्मणे । नमस्ते वायो । त्वमेव प्रत्यक्षं ब्रह्मासि ।
त्वामेव प्रत्यक्षं ब्रह्मावादिषम् । ऋतमवादिषम् । सत्यमवादिषम् ।
तन्मामावीत् । तद्वक्तारमावीत् । आवीन्माम् । आवीद्वक्तारम् ॥
ॐ शान्तिः ! शान्तिः ! शान्तिः !